

Barnahus som samverkansorganisation

En kvalitativ studie om anställdas yrkesroller och yrkesidentiteter

Shirin Amoor & Maria Malmgren

Handledare Niklas Westberg
[2010-05-31]

Abstract

Titel: Barnahus som samverkansorganisation – En kvalitativ studie om anställdas yrkesroller och yrkesidentiteter

Författare: Shirin Amoor, Maria Malmgren

Handledare: Niklas Westberg

Examensarbete i Sociologi 15 hp

Uppsatsen syftar till att studera Barnahus som verksamhet genom samverkan och den organisationsförändring som verksamheten innebär samt om yrkesrollen och yrkesidentiteten påverkas av detta. Vidare vill vi studera hur relationen till de utsatta barnen upplevs genom samverkan inom Barnahus. Studien har en kvalitativ ansats och är baserad på elva stycken semistrukturerade intervjuer med representanter från polis, åklagare, socialsekreterare, psykolog, kurator samt samordnare från två Barnahus. Resultatet visade på att informanterna upplevde att deras yrkesroll stärktes genom förväntningar från de andra myndigheterna. De gav även uttryck för att samverkan har gett dem en djupare förståelse för andra myndigheters uppdrag och arbetsuppgifter. Generellt hålls samrådsmöten veckovis mellan delaktiga myndigheter och det är framförallt genom interaktionen mellan professioner som yrkesrollen stärks. Informanterna uttryckte även att det skulle vara svårt att ta del av denna form av samverkan utan erfarenhet inom sin myndighet, generellt ansåg informanterna även att det är utifrån sin erfarenhet de tillskriver sin yrkesidentitet. Yrkesidentiteten skapas utefter erfarenheter och de förväntningar som en yrkesroll innebär. Informanterna har olika syn på sina yrkesroller, medan vissa professioner var säkra på sin yrkesroll inför organisationsförändringen så har det för vissa stärkt yrkesrollen.

Nyckelord: Samverkan, yrkesidentitet, yrkesroll

Förord

Idén om att skriva om Barnahus som samverkansorganisation fanns hos oss redan innan vi påbörjade kursen. Efter en påfrestande start lyckades vi tillslut få ihop vår uppsats. Studien har givit oss mycket bredare kunskap om Barnahus. Det har gett oss en djupare inblick och förståelse för de yrken som vi kommit i kontakt med. Vi vill tacka alla våra informanter som har delat med sig av sina upplevelser och Barnahus i Helsingborg och Lund för deras varma välkomnande. Vi vill även tacka vår handledare Niklas Westberg som med sin konstruktiva kritik och uppmuntran hjälpt oss att få ut det bästa av oss själva.

Innehåll

1. Inledning.....	1
1.2 Syfte.....	1
1.3 Frågeställningar.....	2
1.4 Avgränsningar.....	2
1.5 Förförståelse.....	2
2. Bakgrund.....	3
2.1 Barnet i den sociala barnvården.....	4
2.2 Varför barnahus?.....	5
3. Tidigare forskning.....	6
3.1 Myndighetssamverkan i Barnahus.....	7
3.2 Det blir nog bättre för barnen –slutrapport i utvärderingen av nationell försöksverksamhet med barnahus 2006-2007.....	7
3.3 Hur nya yrkesroller förhandlas och skapas inom ramen för en organisationsomvandling –en etnografisk studie av en kommunal förvaltning.....	8
4. Metod.....	9
4.1 Val av metod.....	9
4.2 Hermeneutik.....	10
4.3 Tillvägagångssätt.....	10
4.4 Urval.....	10
4.4.1 Genomförande av intervjuer.....	11
4.5 Validitet.....	11
4.6 Reliabilitet.....	12
4.7 Kodning.....	12
4.8 Etiska aspekter.....	12
5. Teori.....	13
5.1 Symbolisk interaktionism.....	13
5.2 Roller.....	14

4.3 Identitet	15
4.4 Samverkan	16
6. Resultat	17
6.2 Presentation av informanter	18
6.3 Tematisering av intervjuerna	19
6.4 Samverkan inom Barnahus	19
6.5 Yrkesrollen i samverkan	23
6.6 Yrkesidentitet i samverkan	27
6. Analys	29
6.1 Samverkan mellan myndigheter	30
6.2 Yrkesroll och yrkesidentitet i samverkan	31
8. Sammanfattning och reflektioner	34
Referenser	36
Bilagor	38

1. Inledning

Barn som blivit utsatta för fysiskt våld eller sexuella övergrepp genomgår långa utredningar och slussas ofta runt mellan olika myndigheter. Barnperspektivet kan glömmas bort och utredningarna sker allt för ofta genom de vuxnas perspektiv. Ett sätt att råda bot på detta sker genom att olika myndigheter samverkar med varandra. Vi har valt att studera en sådan samverkansorganisation som går under namnet Barnahus, miljön är där barnanpassad och representanter från de myndigheter som utreder ärendet arbetar tillsammans för att barnet ska känna sig trygg och få stöd genom en svår upplevelse. Barnahus är till för alla barn/ungdomar mellan 0-18 år. Men samverkan inom Barnahus påverkar inte bara barnen i deras upplevelse av myndigheter, organisationsförändringen påverkar även de myndigheter som berörs av utsatta barn och de personer som arbetar inom dessa organisationer. Respektive myndighet värnar om sitt uppdrag, men genom en samverkan som Barnahus innebär det en förändring i arbetsmetoder. Det gemensamma målet för de myndigheter som ingår i samverkansorganisationen är att se varje ärende i ett helhetsperspektiv, detta uppnås genom att arbeta i team. Vi intresserar oss för hur organisationsförändringen påverkar yrkesrollen och yrkesidentiteten för de personer som arbetar inom dessa delaktiga myndigheter. Detta är intressant då samverkan mellan myndigheter är ett relativt modernt fenomen inom organisationer och vi undrar huruvida detta påverkar de enskilda aktörerna inom respektive myndighet. Valet av just Barnahus, för vår del, beror främst på vårt engagemang för den grundläggande idén om att i första hand se till barnets bästa, både när det gäller beskydd men även att stärka barnens rättigheter och röst i samhället. På grund av dessa grundidéer har också Rädda Barnen drivit frågan om bland annat ett statligt ekonomiskt stöd för att starta upp Barnahus runt om i Sverige.

1.2 Syfte

Vår undersökning syftar till att analysera samverkansorganisationen Barnahus med fokus på de anställda. Vi vill undersöka hur denna form av samverkan påverkar yrkesrollen och yrkesidentiteten. Vidare vill vi även se om de anställdas upplevelser av att möta de barn och ungdomar som de kommer i kontakt med på Barnahus påverkas av samverkan. Vi är särskilt intresserad av att få en djupare inblick och förståelse för hur de anställda upplever sig i sin yrkesroll och yrkesidentitet när de samverkar med andra myndighetsutövare. Utifrån ett kvalitativt förhållningssätt baserar vi vår studie på intervjuer eftersom vi söker en större förståelse om de anställdas upplevelser i sin samverkan på Barnahus samt för hur denna form

av organisationsförändring på olika vis påverkar de anställdas yrkesroll, yrkesidentitet och hur detta i sin tur kan påverka mötet med de barn som kommer dit.

1.3 Frågställningar

- Hur påverkas de anställdas yrkesroll och yrkesidentitet av att arbeta inom samverkansorganisationen Barnahus?
- Vad innebär samverkan för de olika professionerna?

1.4 Avgränsningar

Vi har valt att fokusera på de yrkesverksamma inom Barnahus, dels av intresset för yrkesrollen/yrkesidentiteten, men även för att vi anser att det skulle bli alldeles för problematiskt att lägga fokus på barnen som anträffas på Barnahus. För att kunna lägga fokus på barnen och deras upplevelser av de yrkesverksamma som de stöter på inom Barnahus skulle det krävas ett förarbete med bland annat godkännande av målsman eller eventuellt en särskild företrädare.

1.5 Förförståelse

Vi uppmärksammade verksamheten Barnahus genom en sammankomst med Rädda Barnens lokalförening i Halmstad och fann ett intresse för verksamheten. Genom att tagit del av både muntlig och skriftlig information om Barnahus och vad dess syfte innebar, ansåg vi att vi skapat oss en grundlig förförståelse för vad Barnahus innebar. Men under studiens gång har vi upptäckt att verksamheten inte fungerat fullt ut så som förväntat. Den kunskap som vi hade från start baserades mer på miljön som försökte skapas för barnens bästa, men genom vårt syfte har vi fått en djupare förståelse för hur arbetet bakom fasaden verkställs.

2. Bakgrund

I följande kapitel kommer vi att lyfta fram Barnahus som verksamhet, bakgrunden och etablerandet av Barnahus, synen på barn som blivit utsatta för fysiskt våld eller sexuella övergrepp utifrån en utvärdering från 2004 av Socialstyrelsen samt vad samverkan innebär för de berörda myndigheterna. Vi kommer även att lyfta fram tidigare forskning för att skapa en djupare förståelse kring de begrepp som ingår vår studie, det vill säga yrkesroll, yrkesidentitet, att arbeta med barn samt samverkan.

Den svenska regeringen gav 2005 Rikspolisstyrelsen, Rättsmedicinalverket, Socialstyrelsen och Åklagarmyndigheten i uppdrag att genomföra en försöksverksamhet där de fyra myndigheterna samverkade i syfte att förbättra utredningar som innefattar fysiskt våld och sexuella övergrepp mot barn. Samverkan sker på de så kallade Barnhusen, vilket består av anställda samordnare och berörda myndigheter såsom åklagare, polis, socialtjänst, rättsläkare, barnläkare och barn och ungdomspsykiatri (BUP). År 2005 startades det sex stycken försöksverksamheter på olika orter runt om i Sverige. Försöksverksamheterna har under två år studerats och utvärderats vilket har genererat i en slutrapport som var klar 2008 (www.rb.se). Rädda Barnen har sedan starten av försöksverksamheterna varit engagerade i etablerandet av Barnahus där en grundidé är att barn som utsätts för olika former av våld har rätt till bästa möjliga stöd och skydd. Rädda Barnens engagemang i etablerandet av Barnahus beror till stor del just på denna grund idé och har sedan starten blivit en av de frågor som varit aktuella på makronivå (ibid).

FN antog 1989 Barnkonventionen och Sverige ratificerade den 1990. Sedan upprättandet av Barnkonventionen har flertalet av de stater som skrivit under konventionen ratificerat den. Barnkonventionen verkar för alla individer under 18 år oavsett etnisk tillhörighet, kultur eller kön (www.barnombudmannen.se). Barnkonventionens 54 artiklar handlar om alla olika aspekter som rör barnens rättigheter. För att underlätta för tolkning av dessa är de som en vägledning uppbyggda på fyra grundprinciper, artikel 2 slår fast om alla barns lika rättigheter och lika värde. Artikel 3 rör att barns bästa alltid ska komma i främsta rummet. Artikel 6 säger att varje barn har rätt att överleva och utvecklas. Artikel 12 handlar om barnets har rätt att uttrycka sin mening i alla frågor som berör barnet (Konventionen om barnets rättigheter 2006).

Rädda Barnen har fortsatt att vara drivande inom frågor gällande Barnahus som är enhällig med Rädda Barnens fyra grundprinciper rådande barnens rättigheter i samhället. De anordnar bland annat sammankomster för alla samordnare från de befintliga Barnahus två gånger per år samt finns kvar som en samrådspartner. De driver också ett antal punkter i förstärkandet av Barnahus. De vill bland annat att regeringen ska medverka till att starta upp fler Barnahus genom att ge stimulanspengar och skapa tydliga riktlinjer i samverkan mellan berörda myndigheter. Rädda Barnen anser att regeringen även bör dra särskilda riktlinjer för vilken kompetens som ska finnas inom Barnahus samt tillsätta en utredning gällande sekretesslagstiftningen för att på så vis kunna förebygga och återbygga de hinder som sekretessen kan medföra (www.rb.se). Ett av de viktigaste och främsta målen med Barnahus är barnets rätt till skydd och behandling, ett sätt att uppnå detta är just genom myndigheternas samverkan där det lättare går att se till hela barnets situation (Danermark 2009).

2.1 Barnet i den sociala barnvården

I *Barnet i den sociala barnvården* (Andersson m.fl. 2004) utgiven av socialstyrelsen skriver Lundström att barnavård inte enbart kan begränsas till socialtjänsten och socionomer, utan att det är så mycket mer som ingår inom barnavård. I en utredning kring ett barn som far illa är flera aktörer och institutioner involverade (ibid). Lundström lyfter i korta drag fram socialtjänstlagen som något allmänt, där varje kommun har eget ansvar för att barn ska växa upp och utvecklas under gynnsamma förhållanden och om detta inte sker ska barnet få skydd och stöd. Detta enligt SFS 1980:620 (ibid). Med barnkonventionens ratificering i den svenska lagen ändrades socialtjänstlagen till att utredningar ska se till ”barnets bästa” till skillnad från tidigare då fokus har legat på ”familjens bästa”. Förändringarna låg i att utredningar noggrannare skulle dokumenteras med förtydligande av barns rättigheter och skyldigheter för socialtjänsten. Lundström beskriver utvecklingen av social barnavård som ”*från lekmän till professionella, från detaljstyrning till ramlag och från enhetlig till varierande organisation*” (Andersson m.fl. 2004:17).

Andersson och Hollander skriver i kapitlet *Om barns rätt och barns bästa* att barnets bästa är ett svårdefinierat begrepp som har en subjektiv tolkning efter situation och sammanhang (Andersson m.fl. 2004). Synen på barn har förändrats och därmed deras rättigheter, oftast sker diskussionen om barnet ur en vuxens förhållningssätt där barnets behov sätts i fokus (ibid). Det finns dock barnpsykiatrisk forskning som visar på att barn mår bättre när de får vara

delaktiga i diverse beslut och därmed känna sig nödvändiga. Men att definiera barnets behov är problematiskt då både vårdnadshavaren och staten är involverade. Andersson och Hollander (Andersson m.fl. 2004) lyfter fram dokumenteringen som en viktig del i utredningen, vilket i sin tur kan innebära att om dokumenteringen missköts så kan hela utredningen försämrats (www.socialstyrelsen.se).

2.2 Varför barnahus?

När ett barn misstänks för att ha blivit utsatt för fysiskt våld eller sexuellt övergrepp genomförs utredningen ofta på så vis att polisen genomför en brottsutredning och socialtjänsten genomför bland annat en skyddsbedömning. I utredningen deltar ett flertal myndigheter. Dessa är främst polis, socialtjänst och åklagare. Barnet ska förhöras och eventuellt undersökas och ofta får barnet slussas runt mellan myndigheterna där hon eller han får återberätta sin historia ett flertal gånger, vilket i sin tur kan påverka utsagan av händelseförloppet. En anledning till flera förhör kan vara att åklagaren inte får just det underlag som kan behövas för utredningen vid det första förhöret och behöver därför begära ett nytt. Genom arbetsmetoden på Barnahus där de berörda myndigheterna direkt genom inspelning kan följa förhöret har exempelvis åklagaren större möjlighet till att få den nödvändiga informationen på en gång. Detta bidrar till bättre underlag för eventuellt åtal. Alltför ofta glöms barnens upplevelser bort och de får berätta sina upplevelser i en värld anpassade för de vuxna.

Barnahus som verksamhet finns i olika former i flera delar av världen, bland annat Island och USA . Alla förhör och undersökningar som krävs i en utredning genomförs under samma tak. Barnet behöver bara förhöras en gång av en vuxen, vilket oftast är en av polisens barnutredare. Innan ett förhör äger rum håller de inblandade aktörerna ett möte där förhörets framtoning bestäms. De andra aktörerna deltar i förhöret genom ett så kallat medhörningsrum. (Thornblad 2006). Miljön i barnahus är barnanpassat i färger och möbler. Väntrummet är uppdelat och inredd för barnen och är anpassat efter ålder, där finns allt från tidningar av olika slag till leksaker (ibid). En gång i veckan träffas de olika myndigheterna i samråd, nya ärenden där lyfts upp och en handlingsplan läggs upp. Detta är en viktig del av arbetet då den blir utgångspunkten för hur ärendet ska hanteras och risken för missförstånd mellan de olika myndigheterna minskar genom att ett samråd sker och myndigheterna får klarhet i tillvägagångssättet för att fullfölja ärendet.

Danermark (2009) skriver i *Boken om Barnahus* om några av de grundläggande förutsättningar som krävs för att en samverkansform ska kunna fungera. I samhället finns en trend när det gäller samverkan mellan olika aktörer, detta speciellt inom barnavården. Samarbete har tidigare förekommit i många olika konstellationer men den tydliga skillnaden mellan samverkan och samarbete är den organiserade arbetsstrukturen där alla de inblandade parterna har ett tydligt syfte och gemensam målsättning för det gällande sociala fenomenet. Samverkans funktion och möjligheter för dess fungerande sker i viss kontext, där även denna är en förutsättning för möjligheter till fortsatt samverkan. När det gäller Barnahuset blev de utvärderingar som gjordes till en grund för att kunna kartlägga både hinder och framgång som man kunnat uppnå genom denna samverkansform.

Danermark (2009) redogör för tre centrala dimensioner som bidrar till ett väl fungerande samverkan mellan myndigheter, dessa tillsammans rör de lagar och regelverk som de berörda myndigheterna måste fullfölja, organisering inom de olika myndigheterna samt synsätt eller inställning gentemot samverkan, vilket i detta fall är Barnahuset. Synsättet är av betydelse då det inom olika professioner är olika aspekter som berör det uppdrag som dessa har, vilket innebär att det medföljer att man inom vardera, dels har förväntningar på sig själva och dels har en yttre uppfattning om de andra professionerna (ibid).

Barnhusets uppstartande kopplar Danermark till Nancy Frasers rättviseteori. Denna är en sociologisk modell för erkännande och icke-erkännande, där icke-erkännandet symboliserar sociala strukturer som i sin tur leder till systematisk underordning. Erkännandet i sin tur lägger inte betoning på individens upplevelser kring en situation, utan det handlar om samhällets erkännande av sina medborgare. Barnahuset som samverkansorganisation blir i detta fall ett erkännande av de barn som blivit utsatta för brott där samhället främjar behovet av trygghet (ibid).

3. Tidigare forskning

Som tidigare forskning har vi utifrån vårt syfte valt att titta på två utvärderingar av den samverkan som sker i Barnahuset samt , på en etnografisk studie av hur organisationsförändringar påverkar yrkesrollen. Denna forskning har hjälpt oss att få en större förståelse för vad en organisationsförändring innebär, vad samverkan har för betydelse samt vad det betyder för yrkesrollen.

På uppdrag av Rikspolisstyrelsen, Rättsmedicinalverket, Socialstyrelsen och Åklagarmyndigheten har Rättsociologiska enheten på Lunds Universitet utvärderat de sex försöksverksamheterna. Utvärderingen består av sex delrapporter och en slutrapport. Rapporterna genomfördes under 2006 och 2007 (www.soclaw.lu.se). Vi har valt att lyfta fram delrapport fyra som behandlar just Barnahus utifrån samverkansformen samt slutrapporten som utvärderar verksamheten i sin helhet.

3.1 Myndighetssamverkan i Barnahus

I delrapport fyra *Myndighetssamverkan i Barnahus* lyfter Johansson fram samverkans svårigheter och möjligheter. Rapporten bygger delvis på intervjuer som är gjorda med berörda parter. Några av de svårigheter som framkommer i rapporten är bland annat att de olika myndigheterna har olika arbetssätt och regelverk, men även att få alla aktörerna att delta på de samrådsmöten som hålls. Det har framkommit att ett visst missnöje då alla berörda parter inte deltagit fullt ut på samrådsmötena, vilket har skapat en problematik i arbetet då det är under dessa samråd som specifika ärenden diskuteras. Möjligheter som lyfts fram rör bland annat hur utredningarna effektiviseras, kompetenshöjandet samt att det skapas ett helhetsperspektiv, men även den barnanpassade miljön ses som något positivt.

Johansson lyfter även fram socialstyrelsens rapport från 2004 att ett hinder i samverkan kan vara bristande förståelse för de andra aktörers arbetsuppgifter och att olika definitioner av begrepp kan leda till förvirring och missförstånd (www.soclaw.lu.se).

3.2 Det blir nog bättre för barnen –slutrapport i utvärderingen av nationell försöksverksamhet med barnahus 2006-2007

I slutrapporten *Det blir nog bättre för barnen* (Åström & Rejmer 2008) lyfts det fram att organisationsförändringen som Barnahus innebär för myndigheterna är sådan att samverkan sker i en gemensam lokal som är lämplig för alla medverkande. Varje myndighet måste dessutom upprätthålla sin roll exempelvis som socialsekreterare. Organisationsförändringen påverkar yrkesrollen då den leder till ny form av samverkan. Varje myndighet har sitt regelverk, begrepp och arbetsmetod och varje utredning skyddas av sekretesslagen, men under samverkan måste de anställda på barnhus hitta nya metoder som passa alla delaktiga aktörer. Under samverkan inom barnahus utvecklar myndigheterna sina arbetsmetoder i form av att finna gemensamma målsättningar samtidigt som yrkesroller och egna regelverk ska upprätthållas. Det är dock viktigt att påpeka att försöksverksamheterna skiljer sig något från varandra. Trots att det finns vissa riktlinjer för vad ett Barnahus måste uppfylla, varierar

storleken på byggnaderna, antal anställda samordnare samt vilka behov man finner i förhållande till resurser. Samråden är en stor del av samverkan mellan myndigheterna där syftet är att alla professioner bör medverka, men det har visat sig att fallet inte alltid är så och detta påverkar samarbetet. Hur samråden är uppbyggda och deltagandet från myndigheterna skiljer sig mellan de olika Barnhusen som ingår utvärderingen. Slutrapporten visar att inom försöksverksamheterna finns det en tydlig uppdelning inom roll och ansvarstagande men att gränsdragningen mellan arbetsuppgifter ändå varit svårtydlig (www.soclaw.lu.se).

3.3 Hur nya yrkesroller förhandlas och skapas inom ramen för en organisationsomvandling –en etnografisk studie av en kommunal förvaltning

Studien kartlägger omskapandet av yrkesrollen, det är en fältstudie där gruppen som studeras är yrkesverksam inom omsorgen. Samtliga deltagande informanter berörs av en omorganisering som sker via en reform, ÄDEL. Reformen innebar att ansvaret för vård och boende av äldre och handikappade som var medicinskt färdigbehandlade som tidigare låg på landstinget nu var kommunernas ansvar. Med omorganiseringen skapades det nya yrkesbefattningar. Samtliga föreståndare och arbetsledare blev tillsagda att söka de nya tjänsterna för omplacering (Edvardsson 1995).

Forskaren Stiwne (1995) lyfter fram vissa svårigheter med omorganiseringen så som bristande kommunikation och dålig kunskap om vad de olika avdelningarnas arbetsuppgifter vilket i sin tur genererade i missförstånd och missgynnar samarbetet. Omorganiseringen beskrivs som en kulturkrock mellan de olika avdelningarna som ska samverka. Vidare beskrivs det att denna form av omorganisering bland annat har bidragit till konkurrens, störigheter i arbetet och emotionellt påfrestande. Resultatet påvisar bland annat att yrkesroller skapas och omformas i interaktion med andra och framförallt under möten med andra kollegor. Det avhandlar delvis förväntningar och tolkande, men även yrkets benämning påverkar skapandet av en yrkesroll (Stiwne 1995). Stiwne använder sig av G.H Mead i tolkandet av beteende, där människors sociala handlande sker genom tolkning och förståelse av det som förväntas och det som finns inom ramen för en roll, vilket i detta fall är en yrkesroll. Med en yrkesroll följer vissa egenskaper och en viss position i samhället, vilket enligt forskarens informanter menar bidrar till sökandet efter en stabil yrkesroll. Även kollegors syn på vad yrkesrollen innebär samt personliga värderingar väger in i vad som förväntas av en individ med en specifik yrkesroll. Annat som påverkar yrkesrollen anses vara miljön. Detta där utförandet av arbetsuppgifter anses påverka av miljön och därmed yrkesrollen (ibid).

4. Metod

I detta kapitel kommer vi att presentera metodval, presentation av urval, tillvägagångssätt samt etiska aspekter .

4.1 Val av metod

Vi har valt att göra en kvalitativ studie baserad på intervjuer och observationsstudier. Descombe (1998) beskriver den kvalitativa metoden som en tolkningsprocedur som lyfter fram mänskligt beteende utifrån sociala normer och värderingar. Den vetenskapliga utgångspunkten har betydelse för både utformningen av intervjuguide men även när det gäller bearbetningen av materialet inför analysen. En kvalitativ forskningsmetod genom intervjuer skapar ett samband mellan forskaren och informanten. En aspekt i detta är synen på hur stor del forskarens egen förförståelse som tas med i beräkningen i både insamling och bearbetning av information samt analys av resultat (Kvale 1997). Vi har valt att genomföra semistrukturerade intervjuer samt observationsstudier på de två Barnahus vi har besökt. Vår valda metod har lämpat sig bäst då vi båda genom tidigare engagemang har en förförståelse om ämnet som kan vara svårt att bortse från samt att studiens syfte främst handlar om de anställdas upplevelser kring att arbeta i denna samverkansorganisation.

Att använda en kvalitativ metod med intervjuer och kompletterande observationer har gett oss en djupare inblick i arbetet på Barnahus. Alla intervjuer har genomförts utifrån samma intervjuguide med valda huvudteman som lyfts fram från undersökningens syfte, samtidigt med öppenhet för var informants egen upplevelse och profession. Den semistrukturerade intervjuguiden har legat i grund för alla intervjuer samtidigt som en viss flexibilitet från oss som forskare varit nödvändigt. På detta vis har vi kunnat samla in information som kanske på annars kunnat förloras (Descombe 1997).

Observationsstudier sker vanligtvis genom antingen deltagande observationer eller icke deltagande observationer. Valet för vilket av dessa som ska användas är beroende av vilket fenomen som ska studeras (Hellevik 1987). För att deltagande observation ska fungera som underlag inom en undersökning är det viktigt att forskaren är öppen, lyhörd och ställer frågor utifrån ett observationsunderlag. Under deltagande observationer kan forskaren vara öppen eller anonym med sin roll (Svenning 2003).

Våra intervjuer utgör vår huvudsakliga material och de observationer vi har gjort har för vår del fungerat som ett komplement till våra intervjuer för att öka vår egen förståelse kring

Barnahus som en samlingsarbetsplats för de berörda myndigheterna. Vi har valt att inleda resultatkapitlet med dessa två observationsstudier, detta för att läsaren lättare ska kunna föreställa sig miljön på Barnahuset och då öka förståelsen kring informanternas upplevelser i deras samverkan.

4.2 Hermeneutik

Den vetenskapliga utgångspunkten har för oss att grundats i hermeneutiken eftersom den ger möjlighet för tolkning och förståelse (Boolsen 2007). Detta för att informanternas upplevelser av att arbeta inom Barnahuset och den samverkansorganisationen den bygger på ska kunna tolkas i analysen. I hermeneutiken blir det till en förutsättning att forskarnas strävan ska vara att förstå sin respondent utifrån den kontext denne befinner sig i, utmaningen ligger i att inte låta den egna förförståelsen leda forskningen alltför mycket. Den hermeneutiska ansatsen tolkar och söker förståelse för ordets och handlingens värde, kontexten har alltid en betydelse för hur tolkningen sker (ibid). Därför har observationsstudierna varit av betydelse för oss som forskare i tolkningen av materialet, som en förstärkningsredskap för att lättare kunna skapa förståelse för Barnahuset som arbetsmiljö och samlingsplats för de berörda myndigheterna.

Inför valet av vetenskaplig utgångspunkt funderade vi först på en fenomenologisk ansats på grund av dess strävan att redovisa informationen främst utifrån informantens subjektiva upplevelser och det är den verkligheten som är talande. Två huvudsakliga skäl till att vi inte har valt att utgå från fenomenologin är dels syftet och den vinkling vi har på forskningen och dels på grund av tidsbrist att studera fenomenologin på ett djupare plan.

4.3 Tillvägagångssätt

Det första steget för oss var att undersöka antalet Barnahuset inom geografisk närhet. Efter att ha fått kontakt med Barnahuset i Helsingborg och Lund skrev vi en intervjuguide indelad i teman utifrån syfte och frågeställningar. På så vis tänkte vi att guiden skulle kunna anpassas till alla informanter oavsett profession. Då vi insåg vi skulle få spendera långa dagar på Barnahuset beslutade vi oss för att även skriva observationsanteckningar som en grund för läsarna men även som en förstärkning inför presentation av materialet i resultatkapitlet.

4.4 Urval

När det gäller motivering för de Barnahuset vi har valt att besöka är det valet främst baserat på tillgänglighet. Därav beslutet att besöka Barnahuset i Helsingborg samt Barnahuset i Lund. Det främsta målet för urvalet av har varit informanternas variation inom olika yrkesgrupper, dock

har flertalet informanter kommit att ha en socionomutbildning. Våra informanter har bestått av samordnare på de båda barnhusen, poliser, kuratorer, åklagare och socialsekreterare, sammanlagt har elva informanter deltagit i studien. Vi har dock valt att inte intervjua någon läkare då de inte är delaktiga i samverkansorganisationen i samma utsträckning. Viktigast för oss har varit variationen i professioner, framför ålder, kön, etnicitet, erfarenhet och så vidare. Detta för att vi vill se hur yrkesrollen påverkas i en samverkansorganisation. Vi anser även att i en sådan här studie blir helhetsförståelsen för verksamheten och de involverade professionernas roller mer begriplig ju desto fler vi får möjligheten att intervjua. Vi har därför låtit tiden vara gränssättande för antalet informanter framför några andra skäl och aspekter. Vad som bör tas hänsyn till är förstås tiden för transkribering.

4.4.1 Genomförande av intervjuer

Alla intervjuer har skett ansikte mot ansikte. Platserna för intervjuerna har varierat på informanternas begäran. Av alla intervjuer med de totalt elva informanterna fick vi på grund av önskemål genomföra en dubbelintervju. På Barnhusen har vi fått tillgång till lediga rum beroende på om det pågått förhör eller samtal under samma tid som vår bokade tid. En intervju fick på grund av missförstånd ske på ett café. På grund av dessa aspekter har några intervjuer nån gång blivit störda under kortare stund. Vi anser att små avbrott exempelvis genom telefonsamtal, dörrknackning och hög trafik påverkar intervjun på något sätt, och även om detta inte behöver ha en avgörande effekt anser vi att dessa faktorer bör nämnas.

4.5 Validitet

För att en undersökning ska kunna fånga verkligheten kring det fenomen som undersöks är det många olika faktorer som ska falla samman. Det är inte enbart intervjuerna och observationerna ska genomföras, det finns alltid faktorer i omgivningen som forskaren inte kan förutse som kan ha påverkan på att faktiskt lyckas att mäta det som är tänkt att mätas (Svenning 2003). I urvalet av informanter har det främsta målet för oss varit att intervjua minst en person från alla de professioner som tätt samverkar inom Barnhus. Detta för att sedan i materialet kunna söka efter generella mönster oberoende av profession. För den yttre validiteten har inom kvalitativa undersökningar intervjuguiden stor betydelse, ingen intervju kan bli lik den andra, detta gäller speciellt semistrukturerade intervjuer som har till fördel att man som forskare vara öppen och inte styra till önskade svar alltför mycket. Samtidigt skriver Kvale att det kan ibland vara nödvändigt att ställa ledande frågor (Kvale 1997). Då våra

informeranter har bestått av olika professioner har vi försökt att ha en grundförståelse för deras språkbruk efter yrkeskategori samt att vara flexibla inom intervjuguiden (Svenning 2007).

4.6 Reliabilitet

Reliabilitet inom kvalitativ forskning skiljer sig något från kvantitativa då de kvalitativa tenderar att vara mera exemplifierande än generaliserande (Svenning 2007:68). I korthet handlar det om tillförlitligheten i det resultat som forskarna presenterar, detta kan mätas på olika vis men är generellt enklare när det gäller kvantitativa studier. Ett enkelt sätt att öka reliabiliteten är att vara tydlig med begreppens innebörd i detta sammanhang, vilket vi som forskare har gjort genom att försöka att tydliggöra betydelsen för yrkesroll och yrkesidentitet i samband med genomförandet av intervjuerna.

4.7 Kodning

Efter att ha insamlat all material påbörjades kodning inför analysprocessen. Detta innebär att materialet har brutits ner under specifika teman för att kunna hitta överensstämmande mönster. Kodningen har börjat med en så kallad öppen kodning och därefter har en vi sökt efter generella mönster (Descombe 2000). Under analysen av materialet har vi försökt finna gemensamma mönster och olikheter som väckt intresse till förhållande till syftet med undersökningen (ibid).

Under vår kodning av insamlad empiri har vi kodat efter centrala begrepp, men även lyft fram citat för att stärka dessa. Widerberg lyfter fram analysprocessens komplexa implementering i den kvalitativa metoden. Det finns flera analysprocesser och forskarens tolkning spelar en avgörande roll inom redovisningen av materialet, då det inte förekommer objektivitet fullt ut (Widerberg 2002). Vidare visar Widerberg bland annat på tre former av kodning, där vi har utgått från det empiriska förhållningssättet som innebär att vi har kodat med hjälp av citat ur teman som framkommit samt det teoretiska förhållningssättet, vilket innebär att teman tagits fram från förutbestämda begrepp (ibid).

4.8 Etiska aspekter

När en forskning på något sätt berör utsatta människor har de etiska aspekterna en ständig närvaro, både när det gäller utformningen av intervjuguide och vid mötet med informanterna. Hur detta sker kan variera beroende på forskare då det moraliska ansvaret i slutändan alltid vilar på forskarens beslut och val att närma sig sitt forskningsområde (Descombe 2004). Inom

samhällsvetenskaplig forskning bör forskaren vara medveten om sin eventuella påverkan på de människor som på något sätt deltar i forskningen. I vårt fall har det funnits vissa viktiga etiska punkter att följa. Då alla våra informanter på något sätt arbetar nära utsatta barn/ungdomar och med dennes familjer har det varit oundvikligt att beröra ärenden och olika reaktioner både från barn och anställda. Alla informanter har innan påbörjad intervju fått utförlig information om syftet med forskningen, deras möjligheter att ta del av uppsatsen som färdig produkt samt rätten att ångra sin medverkan. Informanterna fick även godkänna inspelning av intervjuerna. Andra viktiga punkter som behövts tas hänsyn till är det insamlade materialet, att behandla den konfidentiellt och respektera anonymiteten. Detta har inneburit bland annat att alla informanter presenteras under pseudonymer och att materialet endast används för denna forskning.

5. Teori

Vi använder oss av följande teorier: symbolisk interaktionism, roll och -identitetsteori samt teorier om samverkansorganisationer för att vi anser att dessa kan ge oss en djupare förståelse för Barnahus som samverkansorganisation utifrån vårt syfte. Vi har valt att presentera de i ovanstående ordning för att teorierna komplettera varandra och för att visa sambandet mellan dem.

5.1 Symbolisk interaktionism

Vi använder den symboliska interaktionismen som en grund för att förstå skapandet av identitet och roll för att sedan kunna utveckla förståelsen av yrkesidentitet och yrkesroll. Utgångspunkten för symbolisk interaktionism går att finna i relationen mellan människor. Människan är en social varelse som genom interaktioner med andra definieras och det sker alltid ett utbyte i sociala relationer (Johansson 2004). Symbolisk interaktionism är användbar för att den har sin utgångspunkt i det direkta mötet mellan individer där varje handling och rörelse, både ord och kroppsspråk är av betydelse. Detta innebär att med hjälp av symbolisk interaktionism kan vi skapa förståelse för Barnahus som ett socialt fenomen som är unikt i sitt sammanhang då myndighetssamverkan sätter barnets bästa i främsta rum (Trost & Levin 2007).

I den symboliska interaktionismen intresserar vi oss särskilt för att människan ses som en social varelse som är beroende av interaktioner med andra och att människan handlar efter sin

subjektiva upplevelse av verkligheten, det vill säga definitionen av situationen (Trost & Levin 2007). Samverkansorganisationen har anställda från olika myndigheter där respektive myndighet har sitt språk, normer och uttryck, för att detta ska fungera måste de olika myndigheterna tillsammans skapa en gemensam grund. Därför väljer vi att lägga den teoretiska utgångspunkten i symbolisk interaktionism för att sedan fördjupa oss i begreppen yrkesroll, identitet och samverkan.

5.2 Roller

Inom rollteorier har vi uppmärksammat att begreppet är mångtydigt och omdiskuterat. Men vi ser en relevans i att använda rollteori då en förutsättning till att samverkan ska kunna ske på Barnhus är genom att de olika professionerna, med sina respektive yrkesroller, kan kommunicera och samarbeta med varandra. Genom de nya sociala relationer som uppstår, påverkas möjligen också synen på yrkesrollen. Distinktionen mellan roll och identitet skiljer sig åt mellan olika användare av begreppen och de kan vara svåra att skilja åt. Utifrån vårt syfte och kommande analys väljer vi att särskilja begreppen. Vi kommer att använda rollbegreppet för att beskriva individens sociala position, de förväntningar som han eller hon upplever att omgivningen ställer på dem och identitetsbegreppet i beskrivningen av individens uppfattning om sitt förhållningssätt gentemot sitt yrke.

Rollteorin enligt Linton rör individens position inom en grupp (Trost & Levin 2007). Varje individ inom en grupp har en position som bestäms av de andra medlemmarna, individen är inte knuten till endast en position utan denna varierar beroende av grupp. Däremot är det positionen som bestämmer vilka förväntningar som sätts på individen vilket vidare innebär förväntningar på beteende, språk bruk osv. Med position menas olika roller som en individ kan ha i olika sammanhang, exempelvis skiljer sig polisens roll på Barnhus åt från den roll polisen har på polisstationen. De förväntningar som omgivningen har på exempelvis polisen i sammanhanget påverkar beteendet och leder till tagandet av en roll (ibid).

Erving Goffman menar att människor är aktörer på en scen och att människor spelar rollerna utefter de förväntningar som de uppfattar följer på en specifik roll (Goffman 2007). Med detta menas att detaljerna i de handlingar en individ gör har en betydelse för hur denne presenterar sig själv i interaktioner med andra människor. I *Jaget och maskerna* (ibid) förklarar han detaljerat individen som en aktör på en scen där denne tillskriver sig vissa egenskaper och

beteende beroende på om det är i främre eller bakre regionen agerandet sker. Barnhus blir den främre regionen där representanter från respektive myndighet upprätthåller den roll som de tror förväntas av dem och på så vis påverkas även yrkesrollen.

Goffman menar på att det är situationen som bestämmer hur vi ska agera, detta innebär i sin tur att i individens liv pågår ett ständigt rollspel och att det är genom de olika rollerna som en identitet utvecklas (Goffman 2007).

4.3 Identitet

Precis som roll är identitet som begrepp svårtydligt och kan ges en mängd olika definitioner. Vi avser att använda identitet som begrepp som en sammansättning av egenskaper hos en individ, där upplevelsen av egenskaperna måste bekräftas både från individen själv men även från omgivningen. Skillnaden mot rollbegreppet för oss är att identitet är knuten till individens egna uppfattning om sig själv i sitt sammanhang. Begreppet identitet kommer vi att vidare utveckla till yrkesidentitet.

Identitet skapas utifrån vissa förutsättningar så som erfarenheter, omgivningens förväntningar som kommer från sociala positioner. Detta gör identitetsskapandet komplext på sådant vis att den är föränderlig och anpassas efter sammanhang (Hammarén & Johansson 2009). Detta tydliggör identitetsskapandets komplexitet och visar på att begreppet är tätt sammanvävt med rolltagandet och de sociala positionerna. En stor del av identitetsskapandet sker genom kategorisering, detta innebär att individen blir tillskriven egenskaper, de sker både individuellt och kollektivt, upprätthåller individen egenskaperna blir dessa en del av individen.

Utifrån detta kan identitet vidare ses ur flera infallsvinklar, för att kunna analysera vårt material kommer vi att använda oss av yrkesidentitet. Identitet kan enligt Karlsson (2010) ses ur olika infallsvinklar, bland annat som primär identitet och som sekundär identitet. Där den sekundära identiteten är den som skapas senare i livet genom erfarenheter och socialisation och därför är lättare att förändra. Just yrkesidentiteten kan betraktas som sekundär identitet (ibid).

Också yrkesidentitet kan ses ur två infallsvinklar. Dels organisationsbaserad identitet, där yrkesidentiteten präglas av de gemensamma målsättningar och värderingar som organisationen har; dels uppgiftsbaserad yrkesidentitet som kopplas till arbetsuppgifterna eller själva yrket. Vidare kan den uppgiftsbaserade identiteten delas upp i yrkesbaserad och

arbetsuppgiftsbaserad. Den yrkesbaserade identiteten hänvisar till själva yrkestiteln/gruppen/rollen och den arbetsuppgiftsbaserad visar på hur starkt kopplad arbetsuppgifterna är till yrket eller inte (Karlsson 2010).

4.4 Samverkan

Samverkan mellan myndigheter leder till nya interaktioner där yrkesrollen och yrkesidentiteten sätts i nya sammanhang. Vi finner det relevant att lyfta fram samverkan som begrepp eftersom Barnahus är en modern samverkansorganisation, myndigheter med olika uppdrag ska vävas samman.

Samverkan som en organisationsform förutsätter att det finns specialister inom olika professioner där de arbetar tillsammans med en tydlig gemensam målsättning. Det har länge förekommit samarbete mellan olika aktörer men några av skillnaderna är just att samverkan sker genom ett väl strukturerat och organiserat sätt som förutsätter ett starkt engagemang från de berörda verksamheterna samt politiskt stöd, både regionalt och nationellt (Landberg 2009).

Samverkan kan ses ur fyra olika aspekter beroende av hur verksamheten är uppbyggd.

Kollaboration eller samverkan innebär att myndigheters samverkan sker under en tydlig avgränsning. Koordination eller samordning syftar till myndigheterna sammansätts för att uppnå önskad resultat. Med konsultation menas att en organisation får tillfällig insats från någon annan myndighet. Integration eller sammansmältning innebär sammanslagning av myndigheter vilket även generar i att de flesta arbetsuppgifter blir gemensamma (Danermark & Kullgren 1999, s 35). Vidare lyfter författarna fram orsaker som kan försvåra eller förstöra samverkan, exempelvis krockar mellan olika myndigheter med olika mål, eller krockar i kunskapsmönster. Inom grupper, i detta fall myndigheter finns det ett specifikt språkbruk, egna uttryck och samspel som kännetecknar förväntade beteende och reaktioner (ibid).

Utifrån detta menas för att få en fungerande samverkan är det viktigt att aktörerna bland annat har gemensamma mål, principer och arbetsmetoder. Det är viktigt att dessa finns med från start och noga diskuteras (ibid).

Författarna betonar på ytterligare faktorer som påverkar en samverkansorganisation, dessa benämns som yttre och inre faktorer. De yttre faktorerna syftar till organisationsmässiga förutsättningar vilket för Barnahus kan exempelvis vara samråd där alla berörda myndigheter möts. De inre faktorerna handlar om personalens upplevelser av sina yrkesidentiteter, där en

upplevd obalans i yrkesidentitet skapar hinder för samverkan. Samverkan är bland annat beroende av ett gemensamt tydligt mål och god samordning, det är även viktigt att ha klara arbetsuppgifter där varje individ bibehåller sin roll (ibid). Både de yttre faktorerna och de inre faktorerna påverkar Barnahuset beroende av vilket perspektiv verksamheten betraktas ur. Detta kommer vi att tydliggöra i vår kommande analys.

6. Resultat

6.1 Observationsstudie

Barnahuset i Helsingborg

Den yttre miljön där Barnahuset befinner sig är beläget i en stor tegelbyggnad där det även finns andra verksamheter, bland annat familjeenheten. Detta innebär att utifrån sett är Barnahuset en typisk myndighetslokal med tanke på dess placering, en annan faktor som uppmärksammades av oss är hur placeringen av Barnahuset skiljer sig från de övriga vi har sett genom att den befinner sig i samma byggnad som andra verksamheter. När vi kom till Barnahuset hade det nyss varit ett samråd och vi blev bemötta av en av samordnarna. Väl inne på Barnahuset, som inte är öppet för allmänheten, är miljön färgstark och välkomnande. Det första rummet vi möts av är väntrummet vilket är ganska litet till ytan med en enkel men välkomnande inredning. I rummet finns en soffa, någon fåtölj, litet bord med varierande tidningar samt kaka och kaffe. Till höger i väntrummet finns en toalett med skötbord, pall och potta och två andra dörrar varav som går till familjerummet och en dörr som leder till de övriga rummen. Vi upptäcker sedan att lokalerna är sammanhängande på så vis att det är enkelt att röra sig utan att störa pågående förhör eller samtal. Vi blev direkt presenterade för våra informanter den dagen och skildes åt till olika rum.

Efter intervjuerna visades vi runt i barnahuset där de även förklarade syftet med inredningarna och valet av placeringen av vissa rum, exempelvis förhørsrummet och familjerummet som med mening hade viss avstånd. Vi fick veta att just förhørsrummet är inrett med noga eftertanke av en inredningsarkitekt som anpassat allt från valet av matta, fåtölj, placeringen av dessa för att framhäva den förhördes rörelser och ansiktsuttryck. Färgvalet av inredningen är baserad på att skapa viss harmoni och trygghet hos barnet/ungdomen. Hela barnahuset har en rödtråd i färgkombinationer på inredningen och vi uppmärksammar att det finns ett näsdukspaket placerad på en hylla eller ett bord i alla rum. Förutom kontor och förhørsrum

finns det ett familjerum där föräldrar eller annan anhörig får vänta medan förhör pågår, ett samtalsrum för barn, ett kök, konferensrum samt ett undersökningsrum. I alla rum där barnen kanske vistas finns det bokhylla med spel, böcker anpassade till olika åldrar och andra leksaker.

Barnahus i Lund

Barnahus i Lund är lokaliserad i ett äldre tegelhus från mitten av 1800-talet och fram till 2006 fungerade huset som barnhem. Byggnaden är i flera etage vilket tog bort myndighetskänslan. Inför starten för Barnahus byggdes huset ut, den del som nu används för bland annat förhör och större konferensrum. Utåt sett ger barnahus i Lund en helt annan känsla, detta beror givetvis inte bara på själva huset utan även den övriga omgivningen som består av det som vi tycker igenkännande för Lunds innerstad, lägenheter, universitetsbyggnader och en mängd av äldre charmiga hus. Själva insidan av Barnahuset är likt Helsingborg välkomnande. Den största tydliga skillnaden är att den till ytan är större, väntrummet är uppdelat i en lekhörna och en plats för vuxna att känna sig bekväma i, bland annat även här med variation i utbudet på tidningar, böcker osv. De större rummen, utsikten till trädgården på baksidan och de väl inredda rummen ger en större känsla för det Barnahus vi hade föreställt oss innan besöken. En fristad mitt i stadens kärna.

Vi fann inte på samma sätt som Helsingborg en tydlig röd tråd i inredningen dock så hade varje rum för sig en tydlig eftertanke. Den största likheten var förstås förhørsrummen som är inredda efter samma princip. Lugnande färger, få detaljer och en fårpläd på fåtöljen där barnet/ungdomen ska sitta. Just den dagen vi besökte barnahuset hölls två förhör medan vi gjorde våra intervjuer, ett på förmiddagen och ett på eftermiddagen. Under vårt besök fick vi möta de olika representanterna inom de olika professionerna och detta gav oss inte bara en inblick i hur det faktiskt är innan ett förhör ska hållas, men gav oss till och med en extra intervju vi inte räknat med.

6.2 Presentation av informanter

Anna, Mona, Åke och Petra är alla fyra anställda som samordnare på Barnahuset. Deras tidigare erfarenheter varierar inom socialt arbete och de har alla en socionomutbildning i grunden. Kajsa och Lisa har länge arbetat som polis och är nu barnutredare. Även Stina har arbetat inom polisen sedan ett antal år och är nu barnutredare. Lotta arbetar som socialsekreterare på mottagningen där hon gör bedömningar angående handläggning av barn/ungdomar Britta är i grunden socionom men arbetar 50% på barnahuset och resten av sin

tjänst på BUP som kurator. Hanna är psykolog och har även hon sin tjänst fördelad på barnhuset och på BUP. Johan är kammaråklagare. Sedan en tid ingår han och hans tre kollegor ett team som arbetar mot Barnahus.

6.3 Tematisering av intervjuerna

För att underlätta förståelsen av det resultat vi nedan ska presentera väljer vi att tematisera utifrån våra valda huvudbegrepp samt strukturen på den intervjuguide vi utgått från i genomförandet av intervjuerna. De sammanlagt elva informanterna; polis, socialsekreterare, kurator, psykolog, åklagare samt samordnare, kommer att uppges under fiktiva namn. Vi ser inte heller någon relevans i att delge vilka av Barnahuset som informanterna är kopplade till, dels på grund av att detta inte på något vis berör vårt valda syfte och dels på grund av att det då blir svårt att bibehålla deras anonymitet.

6.4 Samverkan inom Barnahus

Överlag anger samtliga informanter att samverkansformen på Barnahus till största del är en positiv utveckling i deras arbete. Denna form av samverkan är relativt nytt för de flesta av våra informanter, vilket även visar sig genom de svar som de anger när de ska berätta sitt perspektiv på samverkan på detta vis. En av huvudaspekterna som samtliga poängterar är samrådet som sker en gång i veckan. Det är på samråden som nya ärenden lyfts fram och en handlingsplan görs upp.

Åklagaren Johan är en av de fyra inom sin arbetsgrupp på familjebrottgruppen som ingår i samverkan på Barnahus. Han kan sammanlagt ha upp till 60 ärenden samtidigt, varav ett antal av dessa är ärenden kopplade till Barnahus. Johan menar att Barnahus går att se på utifrån två perspektiv, dels en samverkan som har barnets bästa i fokus och dels ett arbetssätt som effektiviserar utredningen.

Samrådet är viktigt, vår roll, polis och åklagare, är att bedöma vem som är skyldig, hur det har begåtts brott. Socialtjänstens roll är skyddsaspekten, det är deras viktigaste ansvarsområdet. De måste ha ett omsorgsansvar och har bara barnets bästa i tankarna. Det är det som är deras fokus. Ibland krockar detta, de vill ställa frågor som kan försvåra vår utredning. Genom att ställa frågor som ... det är det som är vitsen med samråd. Vi gör upp när vem får förhöra, och vad som ska sägas. En bana för att nå...

Representanterna från de olika myndigheterna förklarar vikten av det uppdrag som de har. Genom att mötas på samråd veckovis och tillsammans planera och diskutera ett ärende får

samtliga möjligheten att vara med och påverka. Exempelvis utifrån skyddsbedömningen som socialsekreteraren gjort, hur snabbt polisen kan hålla ett förhör osv. Viktigaste är dels att se till barnets trygghet och dels skapa möjligheter för polisen att hålla förhör så bra som möjligt, detta för att öka åklagarens chanser vid åtal. En av samordnarna som tidigare jobbat som socialsekreterare uttrycker att det tidigare funnits en problematik mellan de olika professionerna då det inte funnits direkt kontakt gällande pågående utredning.

På samråden anpassar sig de olika myndigheterna på så vis att de agerar i tur och ordning utifrån ärendets karaktär. Huvudmålet är att skapa bra förutsättningar för ärendets utredning och barnets beskydd. Socialsekreteraren Lotta arbetar på socialtjänstens mottagningsenhet, hon tar emot anmälningar gällande barn och ungdomar som far illa och är den som gör en bedömning kring hur ärendet ska fortgå. Lotta jämför hur hon tidigare arbetade med ärenden och beskriver samrådets betydelse för henne i sitt yrke.

...Så samarbetet med barnhuset är ju på så sätt att de hjälper mig att göra en bra planering som jag fick göra innan barnhuset fick göra själv. Jag fick ringa till polisen, jag fick ringa till läkare om barnet behövdes undersökas, men nu blir allting mycket lättare. Man träffas och man bestämmer under sittande möte vad som ska hända, i det här ärendet. (Lotta)

Vidare menar Lotta att Barnhus är tänkt att främst vara för barnens skull men genom att själv behöva sitta och försöka kontakta exempelvis polisen har hennes arbete underlättats. Nu finns inte bara givna kontaktpersoner, utan genom samråden har bidragit till en mer relationell kännedom vilket inte bara genererar effektivare utredning men även tillit och förståelse för varandra.

Polisen Stina arbetar som barnutredare. Det är barnutredaren som håller i förhöret med barnet/ungdomen, och även den som först möter upp barnet när ett förhör ska hållas. Det är viktigt i hennes yrke att bemöta barnet/ungdomen på så vis att denne känner sig trygg och i centrum.

Det bästa är ju samråden. Där träffas vi och där är åklagaren med och ger mig direktiven direkt i vad jag ska göra. Och jag kan ta med mig det hit och genomföra det oftast eller ibland ska jag säga så är åklagaren med på förhöret och det ger ju dom ett helt annat engagemang i ärendet. Där de liksom ser barnet på plats. Socialsekreteraren är ju alltid med, det är jättebra med det och då får man ju ett samarbete direkt. Ett samarbete som ger engagemang än att man bara har en mapp

olika namn och olika händelser, de blir inte lika engagerade som när de ser människorna eller hör dom prata. (Stina)

Samråden betyder mycket för barnutredaren i sin roll som förhørsledare då hon/han får en bild av ärendet i sin helhet och vet därför hur förhöret ska läggas upp. Det är i den direkta kontakten med de övriga aktörerna som hennes uppdrag tydliggörs på ett konkret sätt och därigenom upplever hon större trygghet inför ett förhör. Kajsa som också är barnutredare menar på att under själva förhöret är det till både trygghet och till utredningens fördel att kunna rådgöra med exempelvis åklagaren som sitter i medhörningsrummet. Denna möjlighet beskriver Kajsa betydelsefull för henne i sin yrkesutövning.

Sen ibland kör man fast i ett ärende, man måste ta en paus och då går man in och säger: nu har jag kört fast. Jag fick en sån här, jag kan inte komma på nånting, och barnet säger ingenting. A men säg så så istället säger dom, och det är skönt. Är jag här så kanske själv, och då har jag ingen hjälp. Så får man en sån här, och det får man alltså, du blir ställd och kör i tomgång. Vad ska jag, alltså man vill trycka på rätt knapp, och du vet ju aldrig, ibland kommer den gratis man pratar om nåtning som gör att barnet börjar prata. Och det är spännande att hitta rätt knapp, för du vet ju aldrig var... (Kajsa)

Vidare är det genomgående när informanterna beskriver samråden är förståelsen för varandras uppdrag något som ökat med tiden. Ett tidigt hinder i denna samverkansform som uppenbarade sig är de olika sekretesslagarna som finns inom myndigheterna. Detta gäller främst socialtjänsten och polisen som har olika sekretesslagarna. Inför starten av Barnahus på en av orterna diskuterades socialsekreterarnas delaktighet i medhörningsrummet under förhör på grund av detta. Ett sätt att arbeta kring problematiken har varit att öka kunskapen om de olika myndigheternas uppdrag och därigenom har en större förståelse växt fram och underlättat samverkan.

Vi har ju olika lagstiftningar. Och det är klart att det ibland kan bli lite krockar, men det är det som är så bra med barnahus för då...man lär känna varandra, man förstår varandras olika uppdrag, man kan diskutera på ett annat sätt. Att... även om det finns en lagstiftning så kan man ändå vara lite flexibel inom sin lag så att säga, inom sitt uppdrag. Innan vi hade barnahus, så hamnade vi ofta in den här situationen att vi får i en anmälan om ett barn och vi behöver göra en skyddsbedömning och så sa polisen: nä ni får inte prata med föräldrarna ännu för då kan ni förstöra utredningen... men det här samarbetet gör att uppdragen tydliggörs för varandra. (Lotta)

Det är just genom medvetenhet kring de bakomliggande faktorerna inom respektive myndighet hos de som är anslutna till Barnahus som leder till att kunna kringgå och vara flexibla inom ramarna för de rådande lagstiftningarna. Även kuratorn Britta som har 50% av sin tjänst på Barnahus och resterande på BUP beskriver hur sekretessen påverkar henne. Det är framförallt när hon får viss information genom BUP, i vissa fall har hon själv varit i samma rum med ungdomen och ibland är informationen från journaler. Det viktiga är att genom sitt omdöme göra en övervägning i hur den känsliga informationen ska hanteras.

Nä inte arbetsuppgifter, men sekretessen är ju glidande. På ett sätt som den inte är när man sitter på BUP. Det är ju samarbete, man måste se det rimliga i det va, därför vi får ju ibland förfrågan om går det här barnet eller ungdomen redan på BUP? Och det kan vi ju tillbaka i våra journaler och säga ja eller nej, men sen hur mycket man ska yppa, det...ja. det finns en avvägning. Det håller nog på att utreda tror jag, just inom barnahus. (Hanna)

Sekretessen är en verklighet för alla aktörer inom Barnahus. Genomgående under intervjuerna uttrycker de flesta att sekretessen är en fråga som blir mer hanterbar i takt med att tilliten och kunskapen om varandras uppdrag ökar. De berättar om den tidigare oron som fanns mellan polis, åklagare och socialtjänsten i samband med att få ta del av avgörande information och menar på att man inte helt klart kunde utgå från att samtliga kunde i förhållande till sina egna skyldigheter avvakta med att agera. Därför beskriver samtliga värdet av just samrådsmötena där de tillsammans får chansen att tydliggöra sina agendor och därmed bryta några av tidigare föreställningar av hur respektive myndighet arbetar.

...sekretessen ställer ju till det jättemycket tycker jag och speciellt att vi har olika sekretess tycker jag...så tack vare samarbetet och att man lär känna varandra och får ett förtroende för varandra och ett ansikte på varandra och pratar mer tydligt mer än vad man har gjort innan Barnahus. (Stina)

Detta berättar Stina när hon får frågan om myndigheternas olika riktlinjer. Det ökade förtroendet och den direkta interaktionen mellan de olika aktörerna blir av betydelse när det gäller samverkan men även i hur de ser på sig själva i sina yrkesroller.

Sammanfattningsvis visar ett flertal av upplevelserna på Barnahus som en samverkansorganisation på att de relationerna som uppstått mellan alla berörda parter är viktiga för utvecklingen av verksamheten. Det vill säga att en förutsättning för att kunna

samverka på detta vis är den tillit som växt fram med tiden, genom att möta varandra och öka kunskapen och få en inblick i hur respektive myndighet arbetar har förutsättningarna för ett fortsatt arbete förbättrats. Det visar sig tydligast för polisen och socialsekreterarna som är de aktörer som haft största hinder i samverkan på grund av sekretessen. Båda parter har i sitt uppdrag att se till barnets bästa, bristande kommunikation har tidigare inneburit att vissa handlingar gett oönskade konsekvenser. Ett exempel är om socialtjänsten vid mottagandet av en anmälan gör en skyddsbedömning och husbesök innan polisen tar del av ärendet. Om den misstänkte förövaren är en förälder och denne får information om att en utredning har påbörjats före polisens förhör kan detta ha en påverkan vid förhöret med både barnet och den misstänkte. Exempel som detta visar på hur det innan samverkan kunde ske liknande krockar och flera informanter menar därför att genom samverkan undviks sådana missförstånd och problematik.

6.5 Yrkesrollen i samverkan

Både Stina och Lisa uttrycker hur viktigt det är för dem att markera sin roll som polis, både i kontakten med barnen men även inom samverkan. Det är polisen som möter upp barnet när förhöret ska äga rum och när det gäller samverkan är det viktigt för dem att de olika yrkesrollerna upprätthålls och förstärks.

Ja, alltså vi ska utreda brott och det är klart att vi sitter här med olika roller och vissa tänker bara på omhändertagande biten och skyddsbedömningen och vi tänker bara på att någon ska bli dömd för brottet. Jag kan tycka det är viktigt för min roll att jag är polis och gör min bit, men jag ser gärna att någon tar hand om de andra delarna så att man får en helhet i det. Jag tycker att det är viktigt att man håller på att man faktiskt har olika delar. (Lisa)

Alltså man får lov att bli upprörd men det får inte påverka så att man tar över och blir social, man måste komma ihåg sin yrkesroll och att inte bli socialsekreterare istället för att den dagen du inte blir upprörd eller berörs av människor då måste man stanna upp och tänka om för då kan det vara, inte att du blir kall men att du kanske är dags att ta en paus, jag tror det. Du måste reagera, alltså du måste känna för folk annars gör du inget bra arbete tror jag. Man kan ju vara, även om man är lättupprörd kan man klara av och vara det, du kryper in i din yrkesroll.

(Kajsa)

När Kajsa uttrycker vikten av att bibehålla sin egen yrkesroll menar hon på att de känslosamma reaktionerna är en naturlig del av yrket, och till viss del nödvändiga för att

kunna upprätthålla sin roll och genomföra sitt arbete utefter de förväntningarna på henne som polis. Hennes uttryck för bevarandet av sin yrkesroll genom att tillåta sig känna emotioner visar på att det snarare förstärker henne att ha kännedom om vilka andra parter som arbetar med samma ärende.

Samordnarna är alla socionomer i grunden och har arbetat inom socialtjänsten tidigare. Deras roll i detta sammanhang är att koordinera samman de aktörer som ingår Barnahus, vilket innebär att de behöver en övergripande kunskap om respektive myndighets uppdrag. En förändring för de flesta samordnarna är att de inte har ett eget ansvar för ärenden, det vill säga de har ingen myndighetsutövning.

Vi blir tvungna att kunna mycket om allt också som samordnare, värna om de olika professionerna på ett annat sätt när det behövs föras fram saker...och tänker jag är en jättestor och häftig förändring. Att förstå de andra professionerna och vad dom kan behöva för att det ska bli bra i samverkan. (Mona)

Vi ser till att sammanhanget finns, så myndigheterna får sätta sig ner och resonera ihop kring ärendet och sen praktiskt också genomför det som gör, alltså förhör, familjerna fångas upp på ett eller annat sätt av oss eller av socialtjänsten (Åke)

Beskrivningen av att inte praktisera någon myndighetsutövning återges som något positivt då det stärker samordnarna att se på ärendets i dess helhet objektivt och därigenom kunna finnas till stöd för de som arbetar med ärendet. Yrkesrollen ses som något tydligt där huvudmålet är att skapa förutsättningar för ärendets fortgång på det vis att vara till fördel både för barnet/ungdomen men även de övriga aktörerna så som polis, socialsekreterare och åklagare. Samordnaren Petra uttrycker att hon ser Barnahus som en föränderlig organisation och att de ständigt bör vara medvetna om detta och på så vis inte skapa varaktiga arbetsmönster.

Åklagaren Johan menar att han är åklagare oavsett sammanhang. Den största förändringen för honom är effektiviseringen i hans arbete, men han berättar om skillnaden i att sitta i medhörningsrummet och på så vis direkt delta i förhöret.

Jag har samma roll oavsett var barnutredningen sker... Man träffar på barnet, det är inte alla brottsoffer man träffa innan domstol. Det blir att man kommer närmre offret, det blir mer levande på nåt sätt. Det i så fall skulle vara nåt som påverkar rollen. (Johan)

Att uppleva ett förhör gör skillnad för yrkesrollen. Skillnaden ligger inte i hur ärendet ska skötas utan snarare i att interaktionen bidrar till att individen i ärendet blir till en person. För Johan innebär detta att mötet med offret har en påverkan på hans yrkesroll. Johan beskriver Barnahus som det bästa sättet att hjälpa ett barn/ungdom som har blivit utsatt för brott. Han betonar flera gånger vikten av effektivitet och utsagens hållbarhet i eventuell rättegång.

För kuratorn Britta och psykologen Hanna är rollen sig ganska lik, de har båda tidigare samarbetat med andra myndigheter. En skillnad är att de är unika i sina roller på Barnahus då de är enda representanterna inom sina yrken. Detta är något som Hanna ett flertal gånger poängterar som en viktig markering i förhållande till hennes delaktighet i Barnahus. Britta och Hannas roller är mest framhävande vid förhör och krisbearbetning. En skillnad för de båda är just att de blir delaktiga i de ärenden som kommer upp genom samråden vilket upplevs mer mentalt ansträngande. Däremot är de båda trygga i sina roller på grund av den långa erfarenheten av att arbeta inom bland annat BUP och samarbete med andra myndigheter. Socialsekreteraren Lotta anser att yrkesrollen som socialsekreterare är något som stärks med erfarenhet, men kan se en skillnad i hur hon upplever sig själv som socionom i detta sammanhang.

Jag känner mig rätt så trygg i min yrkesroll efter de här åren men det är fråga om erfarenhet och mognad måste jag säga. Från början var jag jätte osäker kring det, men där har jag verkligen stärkt mig... När man själv känner i sin yrkesroll att det jag gör är viktigt, att det behövs att vi alla som sitter inne i barnahus, när vi sitter inne på samrådsmöten att vi alla är viktiga för barnet skull, fast på olika sätt. Så känner jag att jag är precis lika delaktig som alla de andra. Ja.

(Lotta)

Det som Lotta berättar om är vikten av allas delaktighet och att de tillsammans fyller en helhetsfunktion som gynnar både det utsatta barnet/ungdomen samt även de som arbetar med ärendet. Istället för att jobba utifrån endast sitt uppdrag sker ett samspel för både effektivisering men även till förmån för den utsatta. Det blir effektivt genom den noga planeringen som leder till att socialtjänsten och polisen undviker att trampa varandra på tårna och då ökar även åklagarens möjligheter för fällande dom. Allt detta kopplar de flesta till hur de upplever sin yrkesroll som blivit mer tydligt och positivt.

Man måste tydliggöra sina roller genom att förklara varför man vill göra på ett visst sätt, få större inblick... markera sina roller med samverkan, öka förståelsen för varandras arbetes uppdrag och mål.

(Johan)

Flera av informanterna beskriver att tydligare roller leder till desto effektivare utredning. Det finns även en viss lättnad i att få ta del av hela utredningen och inte behöva fundera på vad som händer exempelvis när socialsekreteraren avslutar sin del i ett ärende och då har möjlighet att följa utfallet. Kontakten till de barn/ungdomar som kommer till Barnahus ser olika ut beroende på profession och skede i fallet. Upplevelsen i att bemöta barnen utifrån yrkesroll är varierande, de flesta upplever sig vara lika trygga som tidigare men menar på små förändringar. En tydlig delad uppfattning är mellan socialsekreteraren som upplever större distans genom samverkansformen medan kuratorn upplever större mental påfrestning.

Jag sitter här och tänker tillbaka på ett ärende där... det blir ju inte samma sak här och det kanske är bra för då tar Petra och Åke den delen, att samtal med henne och få henne att känna sig bekväm. Och jag som ska bedöma kan hålla min känslor därifrån, ja, man får ett mer objektiva perspektiv. Det tror jag nog, att man blir mer fokuserad på själva uppdraget och sen har ju Åke och Petra i uppdrag att göra det så snabbt och bekvämt som möjligt, så mmm. Men visst kan man sakna det lite grann, just det där med att komma ett barn nära. Det blir en svår situation, mot här är ett lite barn och håller sin lillahand i ens, ja. Samtidigt så själva gången i ärendet blir mer effektiv, det går snabbare. Det är mjuka frågor och sen är det formaliteten. Men det är ett väldigt trevligt arbete. (Lotta)

nja, på ett sätt eftersom man sitter i de här samråden och man engageras, man hör om vad som har hänt va. Men många gånger ska jag ju inte gå in i det. Medans på BUP blir jag ju tilldelad en patient och där ska jag ju gå in och jobba. Då kan jag ju göra något. Så det blir mer mentalt ansträngande här. (Hanna)

Helhetsperspektivet för Hanna innebär att hon kan ta del av ärendet samtidigt som det inte ligger i hennes uppdrag att fullfölja processen utom de krissamtal som erbjuds på Barnahus. Hennes uppgift ligger i att erbjuda krissamtal för både offer och anhöriga. Hon berättar även att en skillnad gentemot BUP är just att hon inte i detta sammanhang får lägga upp en behandlingsplan, därför skapas frågor som: Vad blir fortsättningen? Hur blev det? Polisernas upplevelse i att möta barnen/ungdomar tyder inte på någon större skillnad. Rollen som polis är densamma oavsett om det är på polishuset eller Barnahus. Däremot finns det en trygghet i att kunna skapa en lugnare miljö på Barnahus då det finns tillgång till kök, där man kan fixa fika eller lunch, men även stödet från samordnarna som exempelvis kan ta hand om medföljande anhörig. Även Lotta kan ge exempel på hur hennes relation till de barn/ungdomar hon möter

har förändrats. Genom samverkan sker inte kontakten till barnen på samma sätt. När hon får information om ärendet ur flera synvinklar gör det att ärendet upplevs annorlunda och därför sker en förändring även i hennes upplevelse av mötet med barnet.

mmm, det gör det nog, därför att.. inne på barnhuset bestäms det ju när barnet ska förhöras, det ska förhöras nästa vecka, då bokar man in det i kalender och jag sitter med i medhörningsrummet. Så en del av vad barnet säger, eller inte säger, för ibland säger de ju inte så mycket. Men jag får en bild av dom och det är klar att det påverkar senare när jag träffar barnet att jag redan vet en hel del bakgrund och vad barnet har berättat för polisen. Man har lite bakgrund information. Hela ärendet känns ju tryggare på något sätt, när man är många runt

(Lotta)

Samverkan mellan myndigheter kan möta hinder, en avgörande aspekt är hur dessa hinder hanteras. Det är tydligt att de som arbetar inom Barnhus på något vis påverkas i sina yrkesroller. Samtliga betonar ett flertal gånger hur tillit, kommunikation och inblick haft en inflytande på både deras yrkesroller men även arbetsmetoderna. Hur de påverkas är beroende av profession och tidigare erfarenheter. För Johan påverkas rollen då han kommer i närmre kontakt med offret medan det för Lotta, som får större distans, har en annan påverkan på hennes yrkesroll. Dessa olika redogörelser för hur yrkesrollen påverkas i samverkan visar på att även om den sker generellt, så beskrivs förändringar inom yrkesrollen beroende av uppdrag och framhävs därför inom respektive yrkeskategori. Därmed blir inte förändringarna i yrkesrollen lika tydliga och viktiga för alla informanter.

6.6 Yrkesidentitet i samverkan

Uppfattningen av yrkesidentitet uttrycks på många sätt. Det är främst en individuell upplevelse i vad som definierar yrkesidentiteten. Det är en allmän uppfattning att erfarenhet och säkerhet är viktiga grunder för yrkesidentiteten inom vardera profession medan yrkesrollen kopplas till förändringarna som samverkan för med sig. När det gäller yrkesidentiteten i förhållande till samverkansformen på Barnhus sammankopplar flertalet detta till inställningen gentemot sina yrken.

...grunden i att vara säker i sin yrkesidentitet är en förutsättning för att kunna jobba på Barnhus. Den kan man inte utveckla. (Hanna)

Hannas uttalande är likt de andras syn på vad krävs för att kunna arbeta i denna samverkansform, det vill säga att en viss säkerhet och erfarenhet är av stor betydelse.

Yrkesidentiteten kopplar de flesta till hur de ser sig själva i sina yrkesroller och hänvisar till

orsakerna till varför de har valt att arbeta med detta, i detta fall att de har valt att ingå Barnahus.

Att vara socialsekreterare handlar om att kunna göra bedömningar men mycket också om att kunna rådge, ge råd att hänvisa. Man måste vara kunnig inom olika områden, man måste kunna lagar och regler, vilka myndigheter som finns, vilka som kan stödja och... alltså allt sådant. Och det känner jag nu efter de här åren att jag har ganska bra koll och då kommer också den här säkerheten. Jo men jag är socialsekreterare. Ja. (Lotta)

I samband med erfarenhet och kunskap skapas en säkerhet som vävs in i yrkesrollen. Detta är viktig för Lotta exempelvis på de samråd hon deltar i, där hon upplever sig som socionom och kan anse sitt uppdrag precis lika viktigt som de övriga, vilket leder till att ärendet diskuteras i sin helhet. Tidigare har Lotta upplevt att det funnits en form av hierarki inom de aktörerna som nu är i samverkan på Barnahus, hon beskriver att nu efter en tid upplever sin yrkesroll mer jämlikt med de övriga och därigenom har detta en betydelse för hennes yrkesidentitet. Att det har funnits en obalans mellan de olika aktörerna bekräftas även av Mona som ser en del av sitt uppdrag som medlare.

Ja, det är jag helt säkert att jag har en yrkesidentitet, men det som kommer till mig snabbt är ju att det är det man ska kunna stå för det man gör, det ingår i en yrkesidentitet. Det som är yrkesrollen som bestäms efter regelverk och så tillsammans med civilkurage att våga ifrågasätt sådant man ser som blir tokigt och absolut vara en röst för de svaga. Det låter kanske knasigt, men jag menar de som inte har en stark röst i samhället utan de med en svag röst så som barn.

(Mona)

Jag tror utifrån mig nu, så tror jag man lägger i ett sammanhang, man jämför inte med tidigare utan det handlar om mer göra en skillnad för människor. Det vill jag lägga i min yrkesidentitet, varför jag är intresserad av att göra detta jobbet överhuvudtaget (Åke)

Mona och Åke betonar båda att en stor del av deras yrkesidentiteter hör samman med deras val att arbeta inom området. De är båda samordnare på Barnahus och har båda tidigare erfarenheter inom socialtjänsten. Därför kan de båda se tillbaka på deras tidigare tjänster och detta bidrar även till en annan inställning gentemot att inte ha någon myndighetsutövande.

Jag är alltid åklagare. Var jag än är nånstans. Oavsett var barnutredningen sker.

(Johan)

Barnahus för Johan är en samverkansorganisation som bidrar till hans arbete genom att det effektiviserar för alla inblandade aktörer. När det gäller själva förhören upplever han att möjligheten till att följa upp i medhörningsrummet är till stor fördel för hans underlag inför eventuell rättegång. Sin yrkesidentitet ser han oberoende av plats och rum.

Flertalet informanter anser att yrkesidentiteten hör samman med den upplevda känslan inför sitt yrke. Ett tydligt mönster hos informanterna är att de sammankopplar sina identiteter med sina erfarenheter inom respektive yrke och ser den befintliga identiteten som en grundläggande egenskap som inte påverkas genom samverkansformen på Barnahus.

Samtidigt finns det skillnader i hur informanterna beskriver sin yrkesidentitet i förhållande till Barnahus. För Lotta har samverkan bidragit till att socialsekreteraryrket har fått en högre position och därmed påverkas hennes yrkesidentitet på så vis att Lotta känner sig mer trygg som socialsekreterare när hon kommer i möte med de övriga myndigheterna. Samordnaren Åkes beskrivning av att hans yrkesidentitet hör ihop med att han känner välbefinnande i att ha valt Barnahus som sin arbetsplats återkommer även hos de övriga samordnarnas upplevelser av hur de förhåller sig till sina yrkesidentiteter. Detta är intressant i förhållande till yrkesrollen som på olika vis för informanterna påverkas av de förändringar som Barnahus fört med sig. Detta kopplat till den teoretiska grunden innebär att samtliga informanter påverkas av att interagera med varandra, den generella uppfattningen är inte att de påverkas av varandra i form av att de tappar sin egen yrkesroll utan till motsatsen förstärks den individuella yrkesroller i interaktioner med de övriga.

6. Analys

I detta kapitel kommer det redovisade resultatet att lyfta fram de olika mönster som har vi funnit intressanta i förhållande till de frågeställningar som vi avsett att besvara. Betoningen kommer främst att vara på de upplevelser som informanterna har beskrivit, där det finns vissa förändringar som påverkat någon yrkeskategori mer än de andra. Analysen kommer därför att variera i betoning på de teman som presenteras i resultatet. Temat kring samverkan kommer att analyseras separat, och utifrån resultatet har vi valt att analysera yrkesroll och yrkesidentitet under samma rubrik.

6.1 Samverkan mellan myndigheter

Informanterna beskriver att en förutsättning för samverkan på Barnahus är en tillit som växt fram med tiden. Genom möte med varandra ökar kunskapen och ger en inblick i hur respektive myndighet arbetar, vilket är en förutsättning för ett fortsatt förbättrat arbete. Danermark (1999) tydliggör för skillnaden mellan samarbete och samverkan, grundläggande för samverkan är en organiserad arbetsstruktur och att alla inblandade parter har ett tydligt syfte och en gemensam målsättning. Den gemensamma målsättningen för alla samverkande inom Barnahus är att underlätta utredningen för det utsatta barnet/ungdomen. Åklagaren Johan menar att Barnahus går att se på utifrån två perspektiv, dels en samverkan som har barnets bästa i fokus och dels ett arbetssätt som effektiviserar utredningen. I utvärdering fyra (www.soclaw.lu.se) av Barnahus presenteras hur samverkan brister när alla aktörer inte deltar på samråden vilket leder till att mötet inte fullt ut används och därmed förlorar sitt syfte.

Samverkansorganisationen innebär att myndigheternas arbetsmetoder förändras där inte bara deras uppdrag ska verkställas utan uppdraget ska verkställas i samverkan med andra uppdrag samt ur ett barnperspektiv. Informanterna i studien delger alla betydelsen av deltagande på samråden som en viktig pusselbit i utvecklingen av de relationer som skapas gentemot varandra. I dessa sammanhang kan man finna att de olika myndigheterna interagerar, exempelvis på samråden växer en gruppdynamik som sammansmälter de olika myndigheternas språk, uttryck och samspel. Därmed skapas en samhörighet som ger utrymme och lyhördhet för vardera profession att ta plats inom den nya gruppsammansättningen. De regelbundna samråden kan ses som en yttre faktor som bidrar till stärkande av samverkansorganisationen vilket i sin tur även påverkar yrkesidentiteten (Danermark & Kullgren 1999). En förutsättning för att stärka samverkan har varit att genom samråden öka kunskapen inom de olika myndigheternas uppdrag. Kunskapen om de bakomliggande orsakerna till varje myndighets agerande har bidragit till ökad förståelse, denna förståelse är nödvändig för planeringen i ett ärende.

Socialekreteraren Lotta och åklagaren Johan beskriver hur deras arbete förändrats sedan Barnahus och lägger den största betoningen på effektivisering. Arbetet effektiviseras i samband med att situationen definieras och därigenom får en tydligare kontext och ram. De veckovisa samråden upplevs i sin helhet som en viktig del av Barnahus samverkan, de olika sekretesslagarna har nämnts i både slutrapporten (Åström & Rejmer 2008) och av informanterna som ett hinder.

Flertalet informanter betonar vikten av att vara öppna för att arbeta kring sekretessen, utan detta skapas en problematik som hindrar samverkan och hela organisationen kan falla. Slutrapporten (Åström & Rejmer 2008) visar på att deltagandet av samråden varierar mellan Barnhusen i Sverige och när alla myndigheten inte deltar full ut faller det gemensamma målet. Dock verkar detta inte vara ett hinder på de verksamheter vi har besökt, utan samordnarna uttrycker att de aktivt arbetar för att syftet med Barnhus ska bevaras.

Samverkansorganisationen fyller olika funktioner för respektive myndighetsrepresentant där de antingen genom ett ansikte mot ansikte möte med offret kan distansera sig och reglera förhållningssättet till en mer positiv upplevd känsla, eller att ärendet förverkligas från att endast vara ett dokument till att individen sätts i ett verkligt sammanhang. De tydliga målsättningarna med syftet inom Barnhus har i praktiken olika utfall för respektive myndighet där olikheterna av de upplevda förändringarna kompletterar varandra. Genom deltagande på samrådsmötena utvecklas arbetsmetoderna och underlättar för respektive myndighet och på så vis kan yrkesrollen tydliggöras i det sammanhanget, denna flexibilitet är en grund pelare i samverkan (Landberg 2009). På samråden tydliggörs yrkesrollen genom att varje profession diskuterar ärendet från sitt perspektiv och därefter planeras ärendets handlingsplan, på så vis erkänns allas uppdrag likvärdigt. Detta bidrar till ett förstärkande för vardera profession då den blir unik i sammanhanget. Sett utifrån Goffmans (2007) dramaturgi är kan samråden ses som den främre regionen då mötena sker på en scen som skapar en möjlighet för respektive myndighet att agera efter sitt uppdrag. På så vis kan samverkan upprätthållas och förstärka yrkesroller. När varje representant från vardera myndighet återgår till sin ursprungliga arbetsplats blir denna i detta sammanhang den bakre regionen.

6.2 Yrkesroll och yrkesidentitet i samverkan

I resultatkapitlet finner vi mönster som visar på att uppfattningen av den egna yrkesrollen och identiteten ofta sammanvävs med varandra. Dessa två begrepps komplexitet har vi diskuterat i teorikapitlet då vi har definierat att yrkesrollen bestäms av den position och de förväntningar som finns på individen inom en grupp och identitet utvecklas genom erfarenheter som bekräftas av både individen själv och den övriga gruppen.

Socialsekreteraren Lotta beskriver hur hennes yrkesidentitet förstärks genom att uppleva säkerhet i sin roll när hon arbetar tillsammans med de övriga aktörerna på Barnhus. För samordnaren Åke hör yrkesidentiteten samman med inställningen gentemot sitt val av arbete.

Vad han menar är att yrkesidentiteten ligger i hans medvetna val i att vara en del av Barnahus som organisation. Karlsson (2010) menar att yrkesidentitet kan ses ur två infallsvinklar, organisationsbaserad yrkesidentitet och uppgiftsbaserad yrkesidentitet. I de olika beskrivningarna av upplevelserna av yrkesidentiteter finns det mönster inom de olika professionerna. Samordnarna har en tendens att visa på en organisationsbaserad identitet som är starkt anknuten till de gemensamma målen och grundidéen om Barnahus som samverkansorganisation. De övriga professionerna, åklagare polis och socialsekreterare, uttrycker att yrkesidentiteten snarare hör samman med arbetsuppgifterna och har därmed en uppgiftsbaserad yrkesidentitet.

De olika uppfattningarna grundar sig i vilken relation det finns till Barnahus, dvs att de som har uppgiftsbaserade yrkesidentiteter har sin huvudsakliga arbetsplats på sina respektive myndigheter och är därför endast representanter för Barnahus, medan samordnarna har sin anställning på Barnahus vilket gör dem till representanter för verksamheten. Detta innebär att det inte finns något enhetlig yrkesidentitet bland dem som är delaktiga i Barnahus. Däremot återfinns mönster inom yrkeskategorierna och i dessa mönster tydliggörs även upplevda förändringar i yrkesrollen.

I interaktion med andra myndigheter omskapas yrkesrollen, enligt Stiwne (1995) beror detta på tolkandet och förändringar i beteendet. På Barnahus som samverkansorganisation upplever informanterna förändringar i yrkesrollen. Samordnarna har skapat yrkesroller utifrån de nuvarande positionerna som sker genom förväntningar utifrån samt de personliga värderingarna som samordnare (Stiwne 1995). De övriga informanternas yrkesrollsförändring innebär snarare ett förstärkande av professionen.

Det som upplevs förstärkande är tydliggörandet av respektive uppdrag, vilket innebär att informanterna upplever ett erkännande för sina arbetsuppgifter samtidigt som det finns ett samspel i upplägget av ärendets förlopp. Samspelet innebär att de olika professionerna dels har förväntningar på varandra och dels ger utrymme till att förverkliga dessa. Positionen bekräftar vilka förväntningar som sätts på en roll och i samverkansgruppen har alla likvärdiga positioner men olika ståndpunkter (Trost & Levin 2007). Kuratorn Britta och psykologen Hanna ser båda sina roller på Barnahus som unika och berörs därför inte av samma faktorer som de övriga informanterna. Deras roller framhävs mestadels vid krishantering och till viss del vid förhören.

Vi ser även en koppling mellan förändringar inom yrkesrollen och det upplevda mötet med barnen/ungdomarna. Genom Barnahus lyfts barns rättigheter fram och synen på de barn som blir utsatta för våldsbrott förändras (Andersson m.fl. 2004). Framför allt handlar det om att de utsatta barnen/ungdomarna får erkännande av samhället som brottsoffer när de sätts i fokus genom Barnahus konceptet. Samverkansorganisationen och den förändrade barnasynen har en påverkan på yrkesrollen i upplevelsen av mötet med barn/ungdomar då den sätts i detta sammanhang. Samverkan för socialsekreteraren Lotta innebär att hon får en ändrad position inom gruppen och distanserar sig från ärendet, vilket innebär att arbetsbelastningen när det gäller att möta det utsatta barnet/ungdomen minskar (Trost & Levin 2007).

Innan Barnahus har Johan inte kommit i kontakt med offren i samma utsträckning och genom mötet med barnen/ungdomarna på Barnahus påverkas hans yrkesroll genom att situationen och ärendet får en djupare betydelse. Som social varelse har det direkta mötet med offren en inverkan på hans yrkesroll och ärendet blir en situation som är verklig i nuet. Den förändring som Johan upplever bekräftas av den symboliska interaktionismen genom att förändringen kommer i mötet med offret (ibid). Även Kuratorn Britta och psykologen Hanna har en annan upplevelse av mötet med barnet/ungdomen då deras yrkesroll som är unik på Barnahus skiljer sig från BUP kliniken. De har båda lång arbetserfarenhet som de lägger sin yrkesidentitet i och denna har en betydelse för förmågan att kunna särskilja mellan arbetsuppgifterna de har på Barnahus och BUP (Karlsson 2010).

Vidare påverkar mötet med barnet/ungdomen på så vis att yrkesrollen omskapas och genom erfarenheterna som kommer med omskapandet påverkas även yrkesidentiteten. Det skapas en ny yrkesidentitet i samverkansorganisationen som i sin tur påverkar yrkesrollen på befintlig myndighet, identiteten skapas genom olika roller (Goffman 2007). Samordnarnas upplevelser av barnen/ungdomarna skiljer sig från de andra informanterna då deras uppdrag är att bara finnas till och skapa en bra miljö för de barn/ungdomar och de anhöriga som kommer till Barnahuset. Upplevelsen av mötet med barnet/ungdomen för samtliga informanter är knuten till en specifik kontext vilket i detta fall är Barnahus, det vill säga att upplevelsen som på olika sätt beskrivs skapas genom de nya interaktioner som sker genom samverkan. Dessa upplevelser är därför likt den upplevda yrkesidentiteten som ser olika ut beroende av respektive professioners arbetsramar. Sammanfattningsvis har ingen av informanterna uppgett större negativa förändringar med sitt engagemang i samverkan, detta kan vara på grund av att

det än så länge är en samverkansform som är beroende av tid och rum och är därmed en organisation av sin tid.

8. Sammanfattning och reflektioner

Nedan kommer vi att redovisa våra viktigaste iakttagelser och de mönster som vi har uppmärksammat i analysen eftersom de skiljer sig från vår tidigare förförståelse av Barnahus som samverkansorganisation.

De viktigaste reflektionerna är enligt oss att vi funnit att samråden har en förstärkande effekt på yrkesrollen och att yrkesidentiteten kan bestå av flera faktorer exempelvis förhållningssättet och anknytningen till Barnahus samverkan inom de olika professionerna. Samverkansorganisationen har en inverkan på samtliga professioner och även samordnarna som är anställda på själva Barnahuset. Det är främst effektivitet och erkännande av myndigheternas uppdrag som tydliggörs där samverkan leder till att myndigheterna underlättar för varandra genom en gemensam plan för ärendets hantering. När det gäller informanternas upplevelser av mötet med barnen/ungdomarna påverkas den i samband med samverkan, men hur detta sker varierar inom de olika yrkeskategorierna eftersom mötet med offren sker inom ramarna för olika uppdrag. En anledning till att de inte upplever några specifika förändringar i mötet med barnen är på grund av att de dels inte har någon myndighetsutövning och dels på grund av att de inte har några tidigare referensramar då deras uppdrag är nytt inom området.

Vår reflektion är att vi ser samverkansorganisationen Barnahus som ett socialt fenomen vilket förutsätter en öppenhet från de berörda myndigheterna för att kunna samverka gällande utsatta barn/ungdomar och deras behov, vilket vi utifrån vårt resultat och analys anser att det finns tendenser till. Vi har studerat Barnahus med betoning på hur samverkan kan påverka yrkesroll och yrkesidentitet och kan nu i efterhand se hur studien hade kunnat utvecklas ännu djupare och bredare om det hade funnits mera tid. Exempelvis genom att besöka fler Barnahus och intervjua fler inom varje yrkeskategori, något som för oss inte har varit en möjlighet. Vi tror att fler informanter hade kunnat ge en djupare inblick i samverkansformen och gett ytterligare svar när det gäller yrkesrollen och yrkesidentitetens förändringar.

Valet av kvalitativ metod tror vi är det mest relevanta när det handlar om att söka förståelse för denna typ av fenomen. Men vi anser att vi genom bättre förberedelser hade kunnat påbörja undersökningen med en djupare kunskap och förståelse för våra valda huvudbegrepp som nu för oss har varit tidskrävande och svåra att definiera. Något som överraskade oss och försvårade vår analys var att det inte fanns några större skillnader i informanter upplevelser. Därför har vi lyft fram Johan och Lotta mer än övriga informanter eftersom deras upplevelser skilde sig mer markant.

Vi finner det också intressant att vi innan insamlingen av materialet hade en förutfattad mening kring vad en samverkansorganisation är och hur den påverkar de som är ingår i den, bland annat förväntade vi oss att yrkesrollerna och yrkesidentiteterna skulle sammanvävas och få mindre betydelse. Vi trodde även att den barnvänliga och hemtrevliga miljön som ingår i Barnahus konceptet skulle ha en större inverkan på relationen till barnen och yrkesidentiteten. Dock fann vi att miljön inte var av den betydelse som vi hade föreställt oss, men ändå en viktigt pusselbit eftersom den bidrar till en mer trygg miljö.

Avslutningsvis vill vi understryka att vi nu efter avslutad undersökning och analys ser Barnahus som en samverkansorganisation som skapar de bästa förutsättningarna för barn/ungdomar som blivit utsatta för fysiskt våld och sexuella övergrepp men underlättar även för de myndigheter som utreder ärendena.

Referenser

- Boolsen, W (2007). *Kvalitativa analyser*, Malmö Gleerup
- Danermark, B. (2009) ”*Samverkan –ett teoretisk perspektiv*” i *Boken om Barnahus – samverkan med barn i centrum* Red. Landberg, Å s, 20-30. Mølntycke Gothia Förlag
- Danermark, B. & Kullberg, C. (1999) *Samverkan –välfärdsstatens nya arbetsform*. Lund: Studentlitteratur AB
- Descombe, M. (2004) *Forskningens grundregler -sahällsforskarens handbok i tio punkter* Lund: Studentlitteratur AB
- Descombe, M. (1997) *Forskningshandboken -för småskaliga forskningsprojekt inom samhällsvetenskaperna*. Lund: Studentlitteratur AB
- Goffman, E. (2000). *Jaget och maskerna: en studie i vardagslivets dramatik*. Stockholm: NorstedtsHammarén,
- Landberg, Åsa Red. (2009) *Boken om barnahus –samverkan med barnet i centrum*. Mølntycke: Gothia Förlag
- Karlsson, A. (2010) *I Moderniseringens Skugga? Om förändring och identitet i två administrativa serviceyrken*. Göteborg: Intellecta Infolog
- Hammarén, N. & Johansson, T. (2009) *Identitet*. Liber AB 1:a upplag. 2009
- Hellevik, O (1987) *Forskningsmetoder i sociologi och statsvetenskap*. Stockholm: Natur och Kultur1987
- Stiwne, E(1995) *Hur yrkesroller förhandlas och skapas inom ramen för en organisationsomvandling –en etnografisk studie av en kommunal förvaltning*. Institutionen för pedagogik och psykologi, Linköpings Universitet, Forskning om grupper och sociala system
- Johansson, T. (2004)*Socialpsykologi*, Lund: Studentlitteratur Ab

Kvale, S. (1997) *Den kvalitativa forskningsintervjun*. Lund: Studentlitteratur AB

Trost, J & Levin, (2007) *I Att förstå vardagen – med ett symboliskt interaktionistiskt perspektiv* Lund: Studentlitteratur AB

Thornblad, H. (2006) *Därför Barnahus – så stärker vi rättigheterna för barn som utsatts för våld och övergrepp*. Rädda Barnen, Elanders Infologistics Väst AB

Svenning, C. (2003) *Metodboken*, Lorentz Eslöv: Förlag

Widerberg, K. (2002) *Kvalitativ forskning i praktiken* Lund: Studentlitteratur

Internet källor

<http://www.barnombudsmannen.se/Adfinity.aspx?pageid=55> Hämtad 16/4 kl 10.20

<http://www.soclaw.lu.se/forskning/barnahus> Hämtad 16/4 kl 10.55

(Inledningen till tidigare forskning)

<http://www.soclaw.lu.se/upload/LUPDF/Rattssociologi/Myndighetssamverkan.pdf>

(Johansson, S (2008). *Delrapport fyra: myndighetssamverkan*)

<http://www.soclaw.lu.se/upload/LUPDF/Rattssociologi/Slutrapport.pdf>

(Åström, K. & Rejmer, A.(2008) *Slutrapport Det blir nog bättre för barnen –slutrapport i utvärderingen av nationell försöksverksamhet med barnahus 2006-2007*)

[http://www.socialstyrelsen.se/Lists/Artikelkatalog/Attachments/10341/2004-110-](http://www.socialstyrelsen.se/Lists/Artikelkatalog/Attachments/10341/2004-110-12_200411012.pdf)

[12_200411012.pdf](http://www.socialstyrelsen.se/Lists/Artikelkatalog/Attachments/10341/2004-110-12_200411012.pdf)) Hämtad 30/4 kl 14.00

(Andersson m.fl. (2004) *Barnet i den social barnavården*)

<http://www.rb.se/vartarbete/isverige/valdochsexuellaovergrepp/sexovergrepp/barnahus/Pages/Fragorvidriver.aspx>

(Bakgrund s, 3)

<http://www.rb.se/vartarbete/isverige/valdochsexuellaovergrepp/sexovergrepp/barnahus/Pages/barnahus.aspx>

(Bakgrund s, 4)

Bilagor

Intervjuguide

Inledning, presentation av mig själv. Information om intervjuens upplägg samt möjlighet att avbryta eller avstå att besvara en fråga. Information om studien samt syftet.

Vår undersökning syftar till att analysera samverkansorganisationen Barnahus med fokus på de anställda. Vi vill undersöka hur denna form av samverkan påverkar yrkesrollen och yrkesidentiteten samt de anställdas upplevelser av att möta de barn och ungdomar som de kommer i kontakt med på Barnahus. Vi är särskilt intresserade av att få en djupare inblick och förståelse för hur de anställda upplever sig i sin yrkesroll och yrkesidentitet när de samverkar med andra myndighetsutövare. Utifrån ett kvalitativt förhållningssätt baserar vi vår studie på intervjuer eftersom vi söker en större förståelse om de anställdas upplevelser i sin samverkan på Barnahus samt för hur denna form av organisationsförändring på olika vis påverkar de anställdas yrkesroll, yrkesidentitet och relationer till de barn som kommer dit.

Frågeställningar

- Hur påverkas de anställdas yrkesroll och yrkesidentitet av att arbeta inom samverkansorganisationen Barnahus?
- Vad innebär samverkan för de olika professionerna?
- Hur påverkar denna arbetsform de anställdas relation till barnen?

Intervjuguide - bakgrundsfrågor

- Berätta kort om dig själv. Yrkestitel, bakgrund.
- Vad är din befattning här på barnahus?
- Har dina arbetsmetoder förändrats i jämförelse med tidigare arbetsplats? *På vilket sätt*
- Hur ser samarbetet ut här på Barnahus? *Kan du beskriva mer detaljerat?*
- Finns det några myndigheter som du har tätare samarbete med? *Vilka och orsaker?*
- Kan det hända att det uppkommer något som påverkar samarbetet?
- Finns det specifika riktlinjer inom de olika verksamheterna som kan försvåra samarbetet?

Yrkesroll/yrkesidentitet– vad är din roll här på barnahus, har den genomgått några förändringar i jämförelse med tidigare arbetsplats? Påverkas den av av samarbetet med anställda från andra verksamheter? Påverkas identiteten i en miljö där kollegorna består av representanter från andra verksamheter

- Kan du definiera vad yrkesidentitet betyder för dig? Har du en yrkesidentitet?
- Hur ser du på framväxten av yrkesidentitet? Minns du när den började växa fram hos dig?
- Vilka faktorer tror du har en påverkan för din yrkesroll?
- Har barnahus miljön på något sätt en betydelse för din yrkesroll?
- Upplever du någon gång att din yrkesidentitet sammanvävs med din identitet utanför jobbet?
- Hur upplever du dig och din yrkesroll på en arbetsplats med flera olika verksamheter under samma tak?
- Upplever du att din yrkesroll som..... påverkas i denna typ av samarbete med andra myndigheter? *På vilket sätt?*
- Har samarbetet förändrat din syn på de andra verksamheternas arbetsmetoder?
- Finns det några kriterier för hur du ska arbeta, som du upplever påverkas i samverkans arbetet här på barnahus?
- Upplever du några skillnader i att utföra ditt arbete i en sådan miljö som finns på barnahus? (menas med smådetaljer så som interiör)
- Tror du att du som.... påverkas av det nära samarbetet med de andra myndigheterna? *Socialsek, polis, läkare osv*
- Påverkar det ditt sätt att bemöta barnet?

Relationen till barnen – de anställdas upplevelser av mötet med barnen.

- I vilket skede är ditt första möte med den utsatta?
- Sker den enskilt eller i ett sammanhang med andra myndigheter närvarande?
- Hur många gånger under ett fall kommer du i kontakt med ett utsatt barn?
- Under hur lång tid kan ett fall pågå?
- Sker alla möten på Barnahus?

- Kan du minnas om det finns skillnader på att möta ett barn för första gången på din myndighets "vanliga" lokaler i förhållande till att vara här på barnahus?
- Hur går ett förhör/samtal/undersökning till? Vilka andra metoder används för att underlätta för barnet utom att miljön är mera "välkomnande"? Musik, teckningar osv..

Relationen till barnen- på vilka sätt har **miljön** en betydelse för relationen till barnen?

- Har alla "förhörssrum" en inredning som ska vara till underlättande för de barn som kommer dit?
- Kan du komma på några exempel där du har upplevt att det har underlättat för att skapa en kontakt till barnet?
- Hur upplever du att miljön påverkar barnet?
- På vilka sätt skulle du beskriva att dessa miljöer påverkar dig i din yrkesutövning?
- Vilka effekter tror du att ett barninrett samtalsrum/undersökningsrum/förhörssrum kan ha för barnets öppenhet och förmåga att kunna genomföra den?

Intervju med samordnare

Maria: Mitt namn är då Maria Malmgren och jag skriver c-uppsats. Jag läser sociologi och socialt utvecklingsarbete på Högskolan i Halmstad. Allt du säger kommer att vara anonymt under transkriberingen och du får självklart ta del av det vi skriver i uppsatsen men även utkastet från intervjun. Sen undrar jag om det är okej att jag tar ljudupptagning.

Informant: Det är helt okej

Maria: Och vårt syfte är då att analysera barnahus som verksamhet med fokus på de anställda. Vi vill undersöka hur denna form av samverkan bland organisationer påverkar yrkesrollen och yrkesidentiteten. Men även hur det påverkar relationen till barnen och studera miljön som finns på barnahus.

Nu tänkte jag på lite bakgrunds frågor.

Vill du berätta lite om dig själv och din yrkesbefattning.

Informant: Min yrkes befattning här på barnahus i Lund är socialsekreterare. I Lunds kommun får man nämligen inte kalla sig socionom annars tycker vi nog att det hade varit mer passande. Socialsekreterare låter kanske mer som att man utövar någon form av myndighetsutövning och det har vi inte, vilket fall som helst så, socialsekreterare och är anställd av Lunds kommun. Det är vi alla tre. Och sen är det krans kommunerna som tillsammans med Lunds kommun som betalar vår lön. Vad var det mer... lite bakgrund?

Maria: Ja...

Informant: Jag läste på SOP här på Lund mellan 1995-98, och sedan dess har jag arbetat här på byrån primärt med barnutredningar, med barn 0-12 år. Men det har sett lite olika ut eftersom vi omorganiserat oss mellan åren. Men mest med barnutredningar

Maria: Skulle du vilja säga att dina arbetsmetoder har förändrat jämfört här med hur du arbetade innan barnahuset?

Informant: Jag tänker att det är helt andra arbetsuppgifter, så att det är svårt att säga. Men å andra sidan en del som vi kan åta oss är att vi kan hjälpa socialsekreterare med barnutredningar. Vi kanske kan ha barnsamtal i vissa ärenden när dom vill ha hjälp med det och då tycker jag inte att mina arbetsuppgifter har förändrats vad det gäller barnsamtal. Det var rätt så väl utvecklat även på socialkontoret, vi jobbade mycket med det, just för att utveckla med barnsamtal och barnens delaktighet. Vi kan nog hjälpa socialsekreterare i deras utredningar med något som heter familjegruppsamtal. Där man träffar hela familjen med socialsekreteraren, föräldrar, barnet, syskon där man måste vara lika många behandlare som där är personer, man träffas kort tillsammans man berättar vad syftet är och sen går alla ut med en behandlare och eller ja alla är ju inte behandlare, en del är ju utredande socialsekreterare. Och pratar om den aktuella händelsen och upplevelse kring den, sen återsamlas man och återger för de andra, just hur det känns för hur den personen man har pratat med. Inga anklagelser, eller det var så eller så utan så här känns det för mig och så lyssnar de på varandra. Det tycker socialsekreterarna är jättebra. Man får mycket information på kort tid.

Maria: Hur ser samarbetet ut här på barnahuset i Lund? Mellan myndigheterna.

Informant: Ja, vår roll är ju att samordna de andra myndigheterna, det är ju en del och de andra som jobbar här är ju BUP personal, det är en psykolog och en kurator och de är här på sina halva tjänster. Så halva tjänsten är på kliniken och halva här varje vecka. Och sen kommer de andra professionerna hit när de har förhör, polisen och åklagare osv. Men om man ska säga något generellt om samverkan fungerar det förvånansvärt bra. För om man tänker är detta ett gigantiskt samverkan projekt med myndigheter som är vana vid att köra sitt egna race så att säga och det har funkade väldigt bra från första början. En bra bas hade vi, som jag tror beror mycket på att man hade gjort ett gediget förarbete, under många många år har man haft en tanke på barnahuset på sikt, och de olika professionerna har varit delaktiga och eldsjälar och som drivit det framåt tills vi öppnade september 2007. Och sen skulle jag säga att det bara har blivit bättre och att allas inställning åklagare, polisen, allas inställning är att det bara ska bli bättre för barnen. Det primära är inte att man höjer åtalssiffran eller att man ska dela ut mer straff utan det ska handla om att barnet ska få hjälp och att familjen ska få hjälp och det kan jag tycka fortfarande är riktigt riktigt häftigt att alla tycker det, det är ingen som tycker något annat utan det handlar om att barnet ska berätta mer, eller det kan man tycka för att få ut mer av ärendet men inte för att det ska gå till åtal.

Maria: Är det något samarbete mellan någon myndighet som har blivit ännu bättre mot vad det har varit?

Informant: Det som ändå kanske, jag få rätta mig själv. Men det som ändå är mest påtagligt är ju att socialtjänsten drar igång sin utredning samtidigt som den rättsliga, där vi har polis och åklagare, som det kunde se ut förr innan barnahuset kunde det ju dröja upp till 6 månader innan polisen hörde ett barn på 4,5,6 år, första förhöret. Det funka ju helt enkelt inte. Och den ena visste inte vad den andra gjorde, socialtjänsten stod lite med mössan i handen och väntade med att åklagare och olika var klara med sitt. Samtidigt kunde man inte göra något om man har en utredning som är 4,5, månader gamla, det blir inte alls samma omhändertagande av barnet och av föräldrarna. Men idag har vi samråd en gång i veckan där vi pratar om och planera kring nya ärenden och där är riktlinjen inana två veckor ska polisen höra barnet och det har fungerat från först stund. Och det tänker jag handlar jätte mycket om polisen och polisens chef som sa: nu är det barnahuset det handlar om, nu ska vi inte halka efter det första vi gör. Utan, det kan man tycka vad man vill om, men det vi redan har inne får vi lägga lite åt sidan och så får vi ta barnhus ärende först så vi kommer igång. Och det har funkat sedan sen dess. SÅ det har blivit det mest påtagliga och jag vet att polisen känner att barnahuset påverkar. När barnet kommer hit möts de av en helt annan miljö, där vi finns tillgängliga. Barnet kommer ju med en särskildföreträdande och en person som de känner, så som någon från förskolan eller med en förälder, det kan det ju också vara. Och då är vi alltid tillgängliga att sitta med med följade personen och det kan polisen känna som ett jätte stöd. För tidigare på polishuset finns ingen sådan resurs, utan man får lämna en gråtande mamma eller pappa i väntrummet, och allt är upp och ner och man har inte tid att ta hand om denna personen utan man går in med barnet för att förhöra det. Sen är det bara hem. Så det vet jag att de har sagt att det många gånger känns bra att de som är med blir omhändertagna.

Maria: finns det några specifika riktlinjer inom varje myndighet som kan försvåra arbete inom barnahuset. Jag tänker på begrepp och regelverk och så?

Informant: Då tänker du på lagtexten primärt?

Maria: Bland annat...

Informant: från början var det här med medhörning som var lite känsligt att socialen får lov och ... vi har ju ett förhörs rum och ett medhörningsrum det vet ni? Och där sitter socialtjänsten med i med hörarummet och lyssna. Och det var lite känsligt i början från polisen och åklagar sidan om vad socialtjänsten fick höra och inte. De tänkte att socialtjänsten var tvungna att berätta samma dag om vad som hade sagt till vårdshavarna vad barnet hade sagt i förhöret. Och så funka det ju inte, man behövde ju inte delge föräldrarna vad som har sagts direkt utan det kan man ju göra senare för det som sägs kommer troligen användas i fallet. Då är det ju förundersöknings sekretes som gäller och det tycker jag har fungerat från början. Det är ju det som man får fram i en sådan här samverkan, man lär ju känna varandra på ett annat sätt. Det växer fram tillit mellan dessa olika professioner och man har varandra nära. Du kan fråga åklagare med en gång, för det ska sitta med en åklagare vid förhöret. Och det tycker jag att de gör när de har möjlighet, och vad kan vi säga till föräldrarna nu direkt efter, hur mycket kan vi säga och då kan åklagare eller polis säga: ja du kan säga att det gäller misshandel men gå inte in på detaljer. Man behöver ju oftast bara lyssna på föräldrarna. Det

var ju lite vad som kan vara svårt i att börja, ja.. hur blir de och så och det var ju inte alla som bar så pigga på det från början.

Maria: Lite frågor om yrkesroll och yrkes identitet, med yrkesroll menar vi det man tilldelas som socialsekreterare och vad som förväntas eller så och med yrkesidentitet menar vi det personen själv känner.

Informant: okej,

Maria: skulle du kunna definiera vad en yrkesidentitet betyder för dig?

Informant: utifrån det du sa?

Maria: Ja, lite hur du känner, det är ju inte säkert att man känner att man har en yrkesidentitet

Informant: Ja, det är jag helt säkert att jag har en yrkesidentitet, men det som kommer till mig snabbt är ju att det är det man ska kunna stå för det man gör, det ingår i en yrkesidentitet. Det som är yrkesrollen som bestäms efter regelverk och så tillsammans med civillikage att våga ifrågasätt sådant man ser som blir tokigt och absolut vara en röst för de svaga. Det låter kanske knasigt, men jag menar de som inte har en stark röst i samhället utan de med en svag röst så som barn. Men även deras föräldrar, ett driva i att föra upp sådant man ser är tokigt. För att få en förändring. Det vi ser är ju att detta rättsystem inte är gjort för barn. Och jag tycker vi har en uppgift i att föra det uppåt, i rättsystemet. Det hjälper inte att åklagaren blir mer och mer medvetna om det utan domar och nämndemän som sedan sitter och dömer inte har tillräckligt med kunskap hur ett femårigt barn fungera eller berätta. Att man helt enkelt står för det man gör. Är det bra? (skratt)

Maria: jaja, det är det du känner jag vill veta...

Informant: Ja det är det som jag tänker på först....men drivet också

Maria: Men hur ser du på framväxten av en yrkesidentitet?

Informant: Det är ju jätte intressant utifrån det jag säger. Vad blir det, jo 12 år som jag har varit klar i. Äm, att från början, ja för mig var det så att som ny komma upp på byrån, jag gick inte vägen via ekonomiskt bistånd som kanske många gör utan jag började direkt in med att jobba med dessa svåra ärenden. Är att när man inte vet... när man som ny kommer in.... det är så komplext och man håller sig mycket till paragrafer och kanske också bollar mycket med chefen så det blir kanske chefens beslut för att komma ner till mina familjer och klienter och på ett visst sätt var det kanske enklare. Det var enklare för mig, för ju längre jag har arbetat ju mer komplicerat tycker jag att det är. Det är i och för sig en väldigt häftig upplevelse, att det är inte dom där snabba besluten utan det är så oerhört svårt. Det tycker jag är bland det bästa här på barnhuset att vi har tid att reflektera och fundera och för att kunna hjälpa ex socialsekreteraren i deras utredningsarbete. Upp på socialförvaltningen går det ju snabbare och man hinner inte det där, och därför kändes det rätt för mig att lämna utredningsarbetet då, bakom mig. Det funka inte för mig längre, det var för svårt och komplext att ha 25-30

barnutredningar och hinna med det på det här utsatta tiderna och att det skulle bli bra och sen tycker jag att det har varit viktigt.....men att framväxten av.... jo men så här tror jag, ju tryggare och säkrare man blir, att man kan lagstiftningen, man kan alla dom här sakerna, man våga släppa stödet, ju mer av en själv kanske också kan komma in... och ja. Det blir mer komplext men det blir också bättre.

Maria: vilka faktorer tror du påverkar din yrkesroll här på barnahus, tror du att det är något särskilt? Om man tänker påverkar samverkan hur du ser på din yrkesroll.

Informant: Jo det gör det väl, tänker ja. För vi blir tvungna att kunna mycket om allt. Också som samordnare, värna om de olika professionerna på ett annat sätt, när det behövs föra fram saker. Även om jag verkligen kan känna att mitt hjärta är hos socialtjänsten... åh... ta strid för socialsekreterarna på minsta lilla sak. När man sitter medåklagare och polis med kaladerna för att kalla till förhör och att jag och mina kollegor gärna vänder oss om till socialasekreterarna och säger: kan du då? Och nu tycker jag att det flytter, det har blivit en del av samarbetet. Men jag tror också att socialsekreterarna står tillbaka lite. Att hjälp dom fram, men i denna rollen kan man inte bara vara socialsekreterarna dragvapen utan man måste ju vara för alla. Och det tänker jag är en jätte stor och häftig förändring. Att förstå de andra professionerna, och vad dom kan behöva för att det ska bli bra i samverkan.

Maria: Har barnahus miljön en betydelse för din yrkesroll? Är det någon skillnad mot hur du arbetade innan?

Informant: Ja, då tänker jag på att det är ett långsammare tempo. Det är långsammare och det har med hela miljön att göra, men även att min yrkesroll inte är densamma. Den är ju inte.. jag ska ju inte fatta de här stora och snabba besluten.

Maria: Upplever du det som stärkande?

Informant: Ja, absolut, väldigt mycket så.

Maria: Hur upplever du din yrkesroll i förhållande till barnen? Påverkas den av det som sker utanför detta arbete? Påverkar barnahus utanför när man tänker på miljön?

Informant: Alltså jag kan nog tycka så här, fast det hänger nog ihop med det långsamma tempot att jag har mer möjlighet... det skulle jag nog vilja påstå att jag har mer möjlighet till att ta in mig själv på ett genomtänkt sätt, på ett reflekterande sätt som påverkar mig utanför, det skulle jag nog tror. Verkligen. Gällande det långsamma reflekterande sätt, definitivt påverkar det mig utanför. På ett positivt sätt, att inte allting går så snabbt.

Maria: Hur upplever du dig och din yrkesroll på din arbetsplats där fler verksamheter verkar under samma tak?

Informant: Det har vi ju varit inne på lite tidigare. Jag känner att man måste vara öppen och ta in de andra professionerna, inte bara socialtjänsten och deras dilemma, man måste vara lyhörd. Det funka jätte bra här. Och för att vi lär känna varandra professionellt men även som

individer, att det finns utrymme för det. Det är en stor förändring. Att man får en större förståelse såklart. Innan satt man kanske på socialstyrelsen och kunde undgå, att tillexpempel på bud: här har vi trixat och vi för en gång skull ha något från bup och aldrig kan man få. Där har man fått en helt annan förståelse för hur dom jobba, och hur dom faktiskt ser på det. Nu tycker jag inte att det är så längre att det måste vara barnpsykologi för att dom ska ta i det. Så är det inte för våra bupar som jobbar här. Men en mycket större förståelse för var dom har.. hur deras arbetsuppgifter ser ut och deras press ser ut. Som man kan förmedla ut till socialtjänsten och hur de upplever det när dom kommer hit.

Maria: Tror du att det hade kunnat funka på det viste om man inte hade möte en gång veckan här på barnahuset?

Informant: Nä, det tror jag inte, det tror jag inte, för vikten av dessa möten är oerhört viktiga.

Maria: Upplever du att dom har fått en ökad förståelse för hur ni....

Informant: Absolut och jag hör det ofta, fast jag hörde det lite mer i början och en bit i samverkan, att polis och åklagare kunde säga: nähe är det på det sättet. Socialtjänsten kan inte bara omhänder ta ett barn och jag avundas inte dig som socialsekreterare som sitter med dessa tuffa besluten. Också något som är väldigt positivt, kom jag att tänka på nu, att polisen och åklagare får mer följa ett barn. Förr var det så att man hade ett barnsamtal, sen hör man jobbiga och hör man inget mer för det läggs ner. Men nu träffars man och kan följa ett ärende på ett annat sätt. Alla inblandade kan diskutera hur blev det? Vad hände, vad gick bra och vad gick fel, det finns utrymme för feedback och tillexpempel polisen får reda på att barnet och familjen fått hjälp. Men sen finns det ju sekretteslagen som gör att man inte kan berätta allt, men jag tror att det gör gott för som att veta att det här barnet har fått hjälp.

Maria: Upplever du att det finns kriterier på dig och din roll som kan vara svåra att uppfylla? Att någon, polisen eller bup ställer krav som är svåra att leva upp till?

Informant: Att det krockar? Paus. Ibland uppstår det situationer och som blir mer och mer tydliga är att man kan aldrig tro att alla kommer ihåg vad syftet med barnahuset var. Att man måste hela tiden måste vi ut i kommunerna och i verksamheterna och prata kring hur var det nu vi tänkte. Håller man inte kommunikationen levande så uppstår det någonting i enskilda fall att en socialsekreterare hör av sig till oss och säger nu fattar jag ingenting för den polisen sa si och så till mig och jag trodde att det va på det här sättet. Jaha då får man lyssna och antingen ha ett samråd om vad som oftast är ett missförstånd, och hur man gör i fortsättning, eller så får man ta upp det enskilt och visst ibland kan det kännas hur ska detta bli och hur ska vi få dom att prata med varandra. Det blir en stor fråga hur vi inte ska hamna i en stor medlarroll mellan alla. Hellre sammanför, kom hit så prata vi om det istället. Så det kan jag tycka, den situationen tycker jag inte om att hamna i att någon ringer och säger bla bla bla och kan du ringa och säga bla bla bla, utan helst inte för det blir inte så bra. Så visst kan man hamna i den situationen och det känns inte så bra.

Maria: Upplever du några skillnader i att utföra dina arbetsuppgifter i barnahuset miljö?

Informant: Det är ju samma igen, att man har mer tid och att kunna planera ett barns samtal mycket bättre när man tar hit en familj. Jag tänker på socialförvaltningen och att man har flera besök om dagen och att man försöker hinna planera det man gör och jag tycker att de på socialförvaltningen är urduktiga och har det svåraste jobbet av alla som barnutredare. Men det är en sådan lyx att kunna planera hur gör vi nu, och ha en plan b. Sen kan man ju aldrig planera allt, för människor gör ju inte alltid som man tänkt sig. Jag tänker kan vara så där komiskt när vi sitter på samråd och alla dessa professioner sitter och säger: sen tar vi de och sen de och så vidare, och sen faller alltihop för att barnet var sjukt eller något annat. Men det är klart att det påverkar jobbet, jag tänker att det blir ännu mer kvalitet i det.

Maria: Liten följd fråga: påverkar det sätt att bemöta barnet också?

Informant: Hm, jag måste tänka.... alltså tänker jag tänker att jag alltid bemött barn rätt. Och att jag har lagt jätte mycket krut på barn när jag jobbade i Lund på att förbättra utredningsmetoder och samtal med barn och så där. Men det skulle väl ändå handla om det med att man har ännu mer tid att förbereda men också att efteråt prata med kollegor efteråt om hur det gick, där kände jag ofta att det brast det hann man inte på byrån och där genom verkligen nog gå igenom och lära sig av sin misstag och det kan bli bra på ett annat sätt

Maria: I vilket skede är ditt första möte med barnen?

Informant: Det är ju lite olika, för om vi pratar om de minsta barnen kan det ju vara i ett lite senare skede. För de kommer ju hit för att prata med polisen och det är vi jätte noga med att det är förhållningsledare som tar emot barnet och inte alla vi andra, vi ska ju inte fram och presentera oss för det här barnet, utan det är förhållningsledaren som ska ta hand om barnet och visa runt. Och den särskilda företrädande har ju barnet redan träffat och sen håller man ju i förhöret. Och där kan vi nog känna eller jag kan i alla känna att barnet är under ansträngning och då kan inte jag komma och säga nu ska vi ha kris samtal ovan på detta, utan verkligen att man träffar föräldrarna den dagen tillsammans med socialtjänsten och så bokar man in med föräldrar och barn samtidigt, inom en vecka eller så. Och då är det ju olika om det är bup som tar det för då är det ju psykologen som tar det med barnet och kuratorn med föräldrarna eller om det är vi. Det kan se lite olika ut beroende av ärende och här ska det vara krissamtal, mellan 4 och 5. Behöver barnet längre bearbetning så tar bup med barnet till dem istället för här. Så att oftast tänker jag att mötet inte är det första möte första gången, då blir det för mycket. För socialsekreteraren är ju med också och då ska ju även hon eller han prata med barnet så alla kan inte prata med barnet, det är vi jätte noga med. Sen kan det ju vara så att socialsekreteraren tycker att det hör gör ni bättre om det kanske handlar om sexuella övergrepp. Då tänker jag ju usch, men då blir det vi eller bup. Eller.. ja, då kan det vara en del i utredningen. då kan det ju vara första mötet. Men med tonåringar kan det ju vara annorlunda. För de pallar ju oftast lite mer. Då kan man ta hand om dem direkt efter förhöret, det kan vara en socialsekreterare eller någon av oss. Bara lite kort om hur blev detta för dig, hur känns det, hur blir det att gå hem och att boka en ny tid veckan efter eller till och med dagen efter om det passar bättre.

Maria: Är det några större skillnader än tidigare, är kanske blir svårt att svara på eftersom det inte är samma tjänst nu men, är det några skillnader i hur fort du träffar barnet än tidigare?

Informant: Alltså, det kan.. i och för sig på socialförvaltningen var det första mötet med föräldrarna. Man kallar föräldrarna och informera dom om vad som händer. Som nu har den här anmälan kommit från skolan och vad säger ni om det? För att man ska ta emot den där vuxen krisen först, men när egentligen inte. Men i nästa skede så inom någon eller några veckor bokar man in ett nytt möte, men annars nä, det är ingen skillnad.

Maria: Hur går ett förhör eller samtal till, används det några andra metoder här?

Informant: Polisen har en gedigen utbildning där de utvecklar metoder hela tiden. Där kollar man av hur mycket barnet förstår och så. Så de har ju en alldeles särskild metod som jag förstår att tingsrätten inte alltid förstår. Det var någon som berättade för mig att någon domar.. när man ställer upp ett videoförhör.. att det var en domare som sa: öh kan vi inte liksom fast forward här, måste vi lyssna på detta, vad är detta. Och som då inte har kunskap om detta..visst är det märkligt att de inte förstår hur polisen inte jobba, att det finns ett syfte och det skulle ju bli konstigt om åklagaren klippte ut vissa delar av ett förhör, hur ska det blir trovärdig. Så där finns det mycket att göra. Dom har en särskild metod och vi har ju olika metoder som vi använder när vi pratar med barnen, vi sitter så som vi gör nu, men vi använder oss också av nallekort, vi använder nallar som visar känslor, barnen får välja fem kort med olika känslor som visar vad de själv känner, vad mamma eller pappa känner och så vidare. Och där finns ju allt från glada och arg och sen får de berätta en lite historia om det. Och sen har vi ju tejpingsdockor som barnen får ställa ut som är dem själv och sen ritar man upp huset eller lägenhet man bor i. Man har liksom en scen framför sig, så inte att sitta så här för det kan bli jätte jobbigt för vissa barn, och sen rita man mycket det är aldrig fel. Det kan ju polisen också använda sig av.

Maria: Kan du komma på några exempel där barnahus miljön har underlätta för kontakten med barnen?

Informanten: Asså nu deltar vi ju i en nationell undersökning och vi har fått enkäter som universitet har utarbete som de har lämnat ut till barnen och dom jag har tittat på.. vi får jätte positiv feedback, från alltifrån miljön till bemötande, barnen har kunnat fråga om de inte förstår och dom har inte behövt vänta. Jätte positiv enkäter. Jag tror att det underlätta för barnen. Och vi hade en flicka som sa så klokt.. hur gammal är hon..jo 7 år. Hon var här flera gånger och berättade om svåra saker. Hon ville ha hjälp att skriva att det är bra att komma till barnahus för här får man lov att berätta sanningen, det var jättehäftigt. För det var nämligen så att hon hade föräldrar som inte trodde på henne. Det var så otroligt fint och att man som barn och brottsoffer får berätta sin berättelse i fred. Det var väldigt häftigt.

Maria: Men upplever du att detta påverkar din yrkesroll/identitet?

Informanten: Nä man får höra sådant?

Maria: Ja..

Informant: Det är klart att det gör. Och det stärker en i att detta är rätt, för det är klart att detta kan kännas hopplöst, ofta att barn har hängt ut och in på sig själva genom att berättat som har på det mest trovärdiga sätt och ändå går misstänkt förövaren fri eftersom ord står mot ord. Det är bedrövligt. Jag har åklagare som har sagt att går inte detta genom så slutar jag som åklagare, som en spontan reaktion. För det är inte klokt ibland hur barnen behandlas i rättsväsendet. Så sådan saker stärker, för hon har fått berätta sin historia och det var det viktigaste för henne, och att vi trodde på henne. Det stärker oss och man får mer styrka i att det är rätt. För vissa tycker att det är för stort ingrepp att hämta med särskild företrädare och stackars barn och hur blir det sen.. fast de är ju faktiskt medborgare i Sverige. För går man och slår ner någon på stan, vuxen människor då för man lova att berätta sin berättelse och det är inte okej. Men om barn får styrk av den som ska vårda dom. Då är det lite skam ska man verkligen röra i det, och blir det inte svårt för barnet om de ska komma till polishuset. Då brukar jag tänka på en 4åring som jag möte på byrån som berättade på dagis att mamma och pappa slog honom, sen när jag träffade honom i sitt hem så berättade han: för jag berättade för honom att man får inte slå barn. Igen vuxen får slå barn. Då sa han: nä, kan det hända att polisen kommer då. Oj tänkte jag då, ska jag verkligen berätta då kanske han ligger sömlös om nätterna. Men jag tänkte att jag får säga sanningen så jag sa att ja det kan hända. Dom har ju andar tankar som vi vuxna inte vet, vi tycker att man ska inte skärpa upp dem, men han tyckte att det var bra att veta att om någon gör något dumt mot mig då vet jag att polisen kan komma. Så sådan hör berättelser stärker en i ens egen yrkesidentitet.

Maria: Det var alla frågor jag hade, så jag tackar jätte mycket för din tid och är det något så får du gärna höra av dig och du kommer ju självklar få ta del av uppsatsen. Sen undra jag om jag får kontakta dig om jag kommer på något mer?

Informant: Ja, absolut.